

Vyjasnění situace

Opravdového života v Bohu

dle Kongregace pro nauku víry

Office of the Archbishop

Archdiocese of Lipa

San Lorenzo Drive
4217 Lipa City, Philippines

☎ (043) 756-2573 • Fax (043) 756-2964
E-mail: bparguelles@catholic.org

✠ Ramón C. Argüelles, DD, STL
Archbishop of Lipa

FOREWORD

God's favorites are not free from controversies. In the film *FIDDLER ON THE ROOF* the Jewish patriarch, the protagonist of the beautiful musical, in the face of persecution of the Russian Jews, addressed God in an amusing way: "Lord, I know we are your favorite people. But can't you favor other people once in a while?" St. Bernadette of Lourdes would have preferred another young girl to be the visionary rather than herself. Bernadette affirmed the opinion of the Mother Superior who never believed the illiterate Bernadette. If God and the Blessed Mother should favor anyone it should be one, like her, who had lived all her life in the cloister in the midst of selfless dedication and self-sacrifice.

The New Testament shows Jesus praising the pagan and non-Jewish centurion who asked his help for his ailing servant. His words: "Lord, I am not worthy that You should enter under my roof..." became a timeless statement worthy of being repeated in the Eucharistic Liturgy. Certainly among God's most favored ones is Mary Magdalene who became the apostle to the Apostles. Can it be that even in our days God uses a non-Catholic (although deeply faithful to the Pope and a great believer in all that Catholics must believe in, especially regarding the Eucharist and even more profoundly attached than most Catholics to the Blessed Virgin Mother) and one whose marital past is under question, not of course like that of the Samaritan Woman, another favorite of Jesus whom He had to see by all means at noontime near Jacob's well?

Cardinal Joseph Ratzinger showed such Christlike open-mindedness when he spearheaded the review of Mrs. Vassula Ryden's case. Through Fr. Prospero Grech, Consultant of the Congregation of the Doctrine of the Faith, the good Cardinal asked Vassula to respond to five questions (see letter dated April 4th, 2002) to clarify some difficulties suggested in the Notification of 1995, regarding the writings of True Life in God, and about her activities related thereto. The responses will immensely help some doubting Thomases, who are entitled nevertheless to peace of mind.

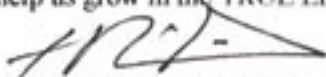
It will help many to know that the Congregation sent a letter dated April 7th, 2003 to the Presidents of the Episcopal Conferences, wherein Cardinal Ratzinger asks them to provide

him with information about Mrs. Ryden, and the influence she might have had on their faithful in their respective countries. Of all responses received, five countries, unfortunately including my own country the Philippines, replied negatively. Cardinal Ratzinger deemed it convenient to inform the bishops of the said countries, that the Congregation had reviewed Mrs. Ryden's case and that the suggestions made in the Notification towards the writings of True Life in God and her marital situation were clarified. This latest communication, dated July 10th, 2004, mentioned the said countries at the bottom of the said letter.

Cardinal Ratzinger asked P. Joseph Augustine Di Noia, O.P., Undersecretary of the Congregation of the Doctrine of the Faith, to provide Mrs. Ryden with a copy of that same letter to enable her to inform everyone about the exchange of clarification letters.

I am extremely happy that Cardinal Ratzinger perfectly mirrors the attitude of the Holy Father whose great obsession and probably the reason for the life and energy he manifests is the **UNITY OF CHRISTIANITY**. One very touching event is the Holy Father's coming back from a visit to Armenia. He brought with him to the Synod Hall a gift of the Orthodox Patriarch of Armenia, a precious lamp with a plea for the unity of all Christians.

No matter what Mrs. Ryden's past life may be, she can and already is an instrument of God in our days to bring to reality God's dream, the Holy Father's dream, the Church's dream which may be the greatest event of the early years of the Third Millennium: **THE UNITY OF ALL DISCIPLES OF CHRIST!** People like Vassula who suffer for Christian unity with the Holy Father need encouragement, understanding and prayer. I am willing to give her that if only to join the Holy Father, Cardinal Ratzinger and many unknown souls who sincerely desire a renewal of Christianity, a renewed thrust of Evangelization, unity of all Christian brethren. May Mary help us grow in the **TRUE LIFE IN GOD**.

Archbishop Ramon C. Arguelles
September 30, 2004
107th Year of the Entry into Life of the
Patroness of the Universal Mission

Kancelář arcibiskupa

Arcidiecéze Lipa

San Lorenzo Drive
4217 Lipa City, Filipíny
tel. (043) 756-2573 • Fax (043) 756-2964
E-mail: bparguelles@catholic.org

✠Ramón C. Argüelles, DD, STL
Arcibiskup Lipy

PŘEDMLUVA

Boží oblíbenci se nevyhnou polemikám. Ve filmu ŠUMAŘ NA STŘEŠE židovský patriarcha, protagonista tohoto překrásného muzikálu, tváří v tvář pronásledování ruských židů vtipně oslovuje Boha: „Pane, já vím, že jsme tvoji oblíbenci. Ale nemohl bys mít chvíli v oblibě někoho jiného?“ Svatá Bernadetta z Lurd by byla raději, kdyby vizionářkou byla jiná dívka než ona sama. Bernadetta potvrdila názor matky představené, která nikdy nevěřila negramotné Bernadettě. Pokud by Bůh a Panna Maria měli mít někoho v oblibě, byla by to ta, která jako ona sama prožila celý svůj život v klášteře uprostřed nesobeckého zasvěcení a sebeobětování.

Nový zákon ukazuje Ježíše, jak chválí pohana a nežidovského setníka, který požádal o pomoc pro svého nemocného sluhu. Jeho slova: „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu...“ se stala nadčasovým výrokem a zaslouží si opakování v eucharistické liturgii. Zcela jistě je mezi největšími Božími oblíbenci Maří Magdaléna, která se stala apoštolkou apoštolů.

Je možné, že i v dnešní době Bůh používá dokonce nekatoličku (třebaže hluboce věrnou papeži a silně věřící tomu, čemu musí katolík věřit, obzvláště pokud jde o Eucharistii, a dokonce ještě hlouběji oddanou Panně Marii než většina katolíků), tu, jejíž manželská minulost je otázkou, i když samozřejmě ne tak jako u samařské ženy, další Ježíšovy oblíbenkyně, kterou viděl v poledne u Jákobovy studny?

Tak kardinál Josef Ratzinger projevili Kristu podobnou nepředpojatost, když se stal průkopníkem v posuzování případu paní Vassuly Ryden. Prostřednictvím P. Prospero Grecha, poradce Kongregace pro nauku víry, požádal tento dobrý kardinál Vassulu, aby odpověděla na pět otázek (viz dopis ze 4. 4. 2002), a tak objasnila některé problémy týkající se spisů „Opravdového života v Bo-

hu“ a jejich dalších aktivit, na které upozornila Notifikace z r. 1995. Tyto odpovědi mohou nesmírně pomoci některým nevěřícím Tomášům, kteří buď jak buď mají nárok na pokoj v duši.

Mnohým pomůže skutečnost, že Kongregace zaslala dopis datovaný 7. dubna 2003 předsedům biskupských konferencí, ve kterém je kardinál Ratzinger žádá, aby mu poskytli informace o paní Vassule Ryden a vlivu, který mohla mít na jejich věřící v dotyčných zemích. Ze všech obdržených ohlasů, pět zemí, naneštěstí i včetně mé vlastní země Filipín, odpovědělo negativně. Kardinál Ratzinger pokládá za vhodné informovat biskupy uvedených zemí, že Kongregace přehodnotila případ paní Ryden a že připomínky Notifikace ohledně spisů „Opravdového života v Bohu“ a situace jejího manželství byly objasněny. Tato poslední komunikace z 10. července 2004 jmenuje zmíněné země na konci uvedeného dopisu.

Kardinál Ratzinger požádal P. Josefa Augustina Di Noia OP, podsekretáře Kongregace pro nauku víry, aby poskytl paní Ryden kopii téhož dopisu, a tak jí umožnil informovat každého o této výměně objasňujících dopisů.

Jsem nesmírně šťasten, že kardinál Ratzinger dokonale odráží postoj Svatého otce, jehož utkvělou myšlenkou a zřejmě také smyslem života a energie, kterou projevuje, je JEDNOTA KŘEŠTANSTVÍ. Jednou z velice dojemných událostí je návrat Svatého otce z návštěvy Arménie. Do synodního sálu s sebou přinesl dar pravoslavného patriarchy Arménie, vzácnou lampu, s prosbou o jednotu všech křesťanů.

Nehledě k tomu, jaká je snad minulost paní Ryden, ona sama může být a již je Božím nástrojem našich dní, který realizuje Boží sen, sen Svatého otce, sen Církve, který by mohl být největší událostí počátečních let třetího tisíciletí: JEDNOTA VŠECH UČEDNÍKŮ KRISTA! Lidé jako Vassula, kteří trpí pro křesťanskou jednotu se Svatým otcem, potřebují povzbuzení, porozumění a modlitbu. Já sám bych jí přál, aby dosáhla onoho sjednocení se Svatým otcem, kardinálem Ratzingerem a mnoha neznámými dušemi, které upřímně touží po obnově křesťanství, po obnovené síle evangelizace a jednotě všech křesťanských bratří.

Ať nám Maria pomáhá růst v opravdovém životě v Bohu.

Arcibiskup Ramon C. Argüelles

30. září 2004

107. rok vstupu do života Patronky světových misí

PROT. N. 54/92-19631

(In risposta a fuit mentio huius numeri)

Gentile Sig.ra Vassula Rydén,

a riguardo delle preoccupazioni da Lei espresse a questa Congregazione con lettera del 4 giugno 2004, ritengo opportuno informarLa che questo Dicastero ha scritto ad alcuni Presidenti di Conferenze Episcopali la lettera di cui Le accludo copia (cfr. Allegato).

Nel comunicarLe quanto sopra ed in unione di preghiera, profitto della circostanza per porgerLe distinti ossequi e confermarmi

dev.mo

P. Joseph Augustine DI NOIA, O.P.
Sotto-Segretario

(con Allegato)

Gent.le Sig.ra
Vassula Rydén
Via Fosso della Castelluccia, 45/B
00134 Roma

PROT. N. 54/92-19631

Vážená paní Vassulo Ryden,

v souvislosti se starostlivostí, kterou vůči Vám vyjádřila Kongregace dopisem ze 4. června 2004, považuji za vhodné informovat Vás o dopisu, který rozeslalo Dicasterium některým předsedům biskupských konferencí. Kopii tohoto dopisu přikládám.

Spolu s tímto sdělením Vám posílám pozdrav v dokonalé úctě

P. Joseph Augustine DI NOIA, OP
podsekretář

PROT. N. 54/92-19631

(In risposta per merito della numero)

Eminenza/Eccellenza,

come Ella sa, nel 1995 questa Congregazione ha pubblicato una Notificazione sugli scritti della Sig.ra Vassula Rydén. Successivamente, a seguito di una richiesta della medesima, vi è stato un dialogo approfondito, a conclusione del quale la suddetta Vassula Rydén, con lettera del 4 aprile 2002, poi pubblicata sull'ultimo volume di «True Life in God», ha fornito utili chiarificazioni circa la sua situazione matrimoniale, nonché circa alcune difficoltà che, nella citata Notificazione, erano state avanzate nei confronti dei suoi scritti e della sua partecipazione ai sacramenti (cfr. Allegato).

Dal momento che in codesto Paese vi è stata una certa diffusione degli scritti in oggetto, questo Dicastero ha ritenuto utile informarLa di quanto sopra. Allo stesso tempo occorrerà richiamare i fedeli cattolici, per quanto riguarda la partecipazione ai gruppi di preghiera di carattere ecumenico organizzati dalla medesima Sig.ra Rydén, ad attenersi alle disposizioni dei Vescovi diocesani.

Nel comunicarLe quanto sopra profitto della circostanza per confermarvi con sentimenti di profonda stima

dell'Eminenza/Eccellenza Vostra Rev.ma
dev.mo

✠ Joseph Card. RATZINGER
Prefetto

(con Allegato)

Ai Presidenti delle Conferenze Episcopali di
Francia, Svizzera, Uruguay, Filippine, Canada

PROT. N. 54/92-19631

Eminence/Excellence,

jak víte, v roce 1995 tato Kongregace publikovala Oznámení o dílech paní Vassuly Ryden. Na základě žádosti jmenované došlo následně k podrobné rozmluvě, jejímž závěrem je dopis, který jmenovaná Vassula Ryden publikovala potom v posledním svazku „True Life in God“ a ve kterém užitečně vyjasnila otázky kolem svého manželství stejně jako některé těžkosti, které uvádělo zmíněné Oznámení v souvislosti s jejími spisy a účastí na svátostech.

Protože ve Vaší zemi jsou rozšířeny její spisy, Dicasterium pokládalo za užitečné Vás o tom informovat. Zároveň je zapotřebí vyzvat katolické věřící, že pokud jde o účast v modlitebních skupinách ekumenického charakteru organizovaných paní Vassulou Ryden, je třeba řídit se dispozicemi diecézních biskupů.

Spolu s tímto sdělením posílám pozdrav v dokonalé úctě Vaší Eminenci/Excelenci

✠ Joseph kard. RATZINGER
prefekt

Řím 30. 3. 2003

Milí čtenáři knihy „Opravdový život v Bohu“!

Již od roku 2000 mám tu čest být ve spojení s Jeho Eminencí kardinálem Josephem Ratzingerem, prefektem Kongregace pro nauku víry. Dne 6. července 2000 jsem mu předložila svoji pokornou žádost, aby mé spisy byly podrobeny dalšímu studiu Kongregace a aby mi byla poskytnuta příležitost odpovědět na výhrady vyjádřené v Notifikaci ze 6. října 1995. Jeho Eminence mi dala tuto příležitost prostřednictvím dopisu od P. Prospera Grecha ze 4. dubna 2002, který obsahoval pět otázek, na které jsem měla odpovědět. Moje odpovědi na tyto otázky byly předloženy Kongregaci pro nauku víry 26. června 2002. Kardinál Ratzinger mě nyní požádal, abychom publikovali tyto otázky spolu s mými odpověďmi a já mám velkou radost, že díky těmto odpovědím se mohu s vámi podělit o své oficiální stanovisko.

Modlím se, aby publikace tohoto dokumentu posloužila dialogu pravdy a lásky, tak důležitému nejen pro ekumenismus, ale také proto, aby Boží milosti mohly plodně působit v Církvi.

Ať vám Bůh žehná.
Vassula

Collegio Santa Monica,
Via Paolo VI, 25,
I-00193 Roma

4. dubna 2002

Milá paní Ryden,

dne 6. července 2000 jste zaslala dopis Jeho Eminenci kardinálu Ratzingerovi, týkající se „Notifikace“ Kongregace pro nauku víry, která se zabývá Vašimi spisy. Jeho Eminence vzala Váš dopis na vědomí a společně se svými spolupracovníky rozhodla dát Vám příležitost objasnit význam některých tvrzení obsažených ve Vašich publikacích. Z tohoto důvodu jsem byl pověřen, abych Vás osobně kontaktoval, a to jak ústně, tak i písemně, aby měla Kongregace jasnější představu o přesné interpretaci těchto tvrzení. Vzhledem ke skutečnosti, že nejste římskokatolického vyznání, chtěl bych v úvodu upozornit, že nespadáte pod jurisdikci Kongregace, toto však nepovažujte za výhradu vůči Vaší osobě. Protože mnoho katolíků sleduje poselství knihy „Opravdový život v Bohu“, mají právo znát správný postoj vzhledem ke stanoviskům učení Magisteria, jestliže jsou ovlivňováni Vašimi spisy. Jsme si vědomi Vaší charitativní práce, Vaší snahy vést křesťany k jednotě s Římským biskupem, Vaší velké úcty k Nejsvětější Panně Marii a také toho, jak prezentujete Boha jako Boha lásky, dokonce i nekřesťanům, a také jsme si vědomi Vašeho odmítavého postoje vůči racionalismu a korupci mezi křesťany. Také se zdá, že Vaše poslední knihy již neobsahují některé nejasné výrazy uváděné ve Vašich raných dílech. Nicméně bych byl vděčný, kdybyste mohla odpovědět co možná nejjasněji na několik otázek, a tak pomoci Kongregaci utvořit si přesnější představu o tom, jaká je Vaše činnost.

1. Víte velmi dobře, že jak pro katolíky, tak pro pravoslavné (ortodoxní) je pouze jedno jediné Zjevení, a sice Zjevení v Ježíši Kristu, které je obsaženo v Písmu svatém a v Tradici. Uvnitř katolické církve byla přijímána i soukromá zjevení, například v Lurdech nebo ve Fatimě, která, přestože jsou přijímána vážně, nejsou závazná pro víru.
V jakém smyslu můžete definovat Vaše spisy jako Zjevení a jak by měly být přijímány Vašimi posluchači a čtenáři?
2. Hlásíte se k pravoslavné církvi a často vyzýváte kněze a patriarchy, aby uznali papeže a smířili se s římskokatolickou církví. Z tohoto důvodu, bohužel, nejste přijímána v některých zemích Vašeho vlastního přesvědčení. Proč děláte tuto misi? Jaká je Vaše představa o Římském biskupovi a jak vidíte budoucnost jednoty křesťanů? Člověk má občas dojem, když čte Vaše knihy, že stojíte jakoby nad oběma Církvemi, aniž byste se angažovala pro jednu z nich. Zdá se například, že přistupujete ke svatému přijímání jak v katolických, tak v pravoslavných kostelích, ale pokud jde o stav manželský, zachováváte praxi podle ‚*oikonomia*‘. Jak již jsem řekl, tyto postřehy nejsou míněny jako kritika Vaší osoby, protože nemáme v žádném případě právo vynášet soud nad Vaším svědomím, ale Vy jistě chápete naši starost o katolíky, kteří čtou „Opravdový život v Bohu“ a kteří by si mohli interpretovat tyto postoje mylně a mohli by mít pokušení přehlížet učení své vlastní Církve.

3. Ve Vašich raných knihách, jak bylo uvedeno v Notifikaci, byla určitá nejasnost co se týče Osob Svaté Trojice. Jsme si jisti, že se ztotožňujete s učením Vaší Církve. Myslíte si, že byste nám mohla objasnit tyto výrazy? Pokud jde o záležitosti víry, nebylo by užitečné používat oficiální terminologie standardních katechismů, abyste se vyhnula zmatkům v mysli čtenářů Vaší knihy „Opravdový život v Bohu“?
4. Také existují těžkosti, pokud jde o protologii a eschatologii. V jakém smyslu vidí duše Boha předtím, než je vdechnuta do těla? Jakou máte představu o místě nových letnic v rámci historie spásy ve vztahu k paruzii a vzkříšení z mrtvých?
5. Jaká je skutečná identita hnutí „Opravdový život v Bohu“ a co vyžaduje od svých následovníků? A jakou má toto hnutí strukturu?

Milá paní Ryden, je nám líto, že Vás obtěžujeme těmito otázkami, ale můžete si být jista, že si vážíme Vašeho dobrého díla a Vašich dobrých úmyslů. Ale abychom mohli odpovědět na Váš dopis adresovaný kardinálu Ratzingerovi, považovali jsme za naši povinnost nechat si vysvětlit některé nejasnosti ve Vašich knihách, které Vám mohly uniknout. Dlužíme to Vaším katolickým čtenářům, kteří by mohli prožívat určitý vnitřní konflikt při četbě Vašich knih. Ponechte si, prosím, na odpověď dostatek času; bylo by lépe, kdybychom se mohli setkat v neformálnímu rozhovoru předtím, než napíšete odpověď. Modlete se, aby Vás Duch Svatý osvěcoval a poradte se s duchovním vůdcem nebo teologem, kterému důvěřujete. Jsme si jisti, že naše otázky Vám také pomohou hlouběji porozumět dosahu Vašich knih, aby se tak staly přijatelnější jak pro katolíky, tak pro pravoslavné věřící. V případě nejasnosti otázek Vám budu osobně k dispozici.

Jeho Eminence Vás pozdravuje a důvěřuje Vám, že poskytnete uspokojivou odpověď, abyste tak usnadnila jeho úkol týkající se požadavku ve Vašem dopise.

V Kristu srdečně zdraví

P. Prospero Grech, OSA
konzultant Kongregace

V Římě 26. 6. 2002

Vážený P. Prospero Grech
Collegio Santa Monica,
Via Paolo VI, 25,
I-00193 Roma

Věc: Odpověď Vassuly Ryden na dopis P. Grecha, zaslaný jménem J. E. kardinála J. Ratzingera z Kongregace pro nauku víry ze dne 4. dubna 2002

Vážený otče P. Grechu,

především bych Vám chtěla poděkovat za poskytnutou příležitost odpovědět na otázky, které jste velmi uctivě vyjádřil ve Vašem dopise ze dne 4. dubna 2002 a které se týkají mých spisů a mé činnosti, a to z důvodu nového posouzení kritického stanoviska uvedeného v Notifikaci z roku 1995.

Uvědomuji si zodpovědný úkol svěřený Vaší Posvátné kongregaci „prověřování duchů“ (srov. Jan 4,1). Během posledních let jsem si sama uvědomila závažnost a citlivost úkolu rozlišování duchů, protože jsem se setkala s mnoha lidmi, kteří mě kontaktovali a tvrdili, že mají rovněž nadpřirozené zkušenosti s Bohem, a chtěli je konfrontovat s mými. Z opatrnosti, a také z důvodu vlastní odpovědnosti, jsem si stanovila zásadu, že si jich nebudu všímat. A proto si velice vážím Vaší práce, kterou ochraňujete věrné ve víře před nejrůznějšími nástrahami, snažíte se uchovávat jejich víru čistou a neovlivněnou falešnými proroky a také střežíte pravá charizmata, která jsou určena ku prospěchu Církve.

Dále jsem vděčná, že mi dáváte příležitost objasnit a osvětlit určité výrazy, které se mohou jevit jako nejasné, protože jsou psány v imaginárním, poetickém nebo symbolickém stylu. Rovněž jsem si vědoma, že skutečnost, že oslovuji křesťany římskokatolické církve, i když jsem vyznání ortodoxního, je neobvyklá. Avšak spíše než vnímání této skutečnosti, což lze chápat jako určitý nesoulad, pokorně vyjadřuji svoji touhu, aby se moje činnost stala malým příspěvkem uzdravení sporu mezi křesťanskými bratry. Proto odpovím, jak nejlépe budu moci, na otázky, které jste mi s naprostou upřímností a jasností předložili, s ujištěním laskavého přístupu a pochopení vůči mým omezeným výrazovým možnostem a s ohledem na rozsáhlé panoráma obsažené ve dvanácti dílech s názvem „Opravdový život v Bohu“.

1. otázka: Vztah mezi „Opravdovým životem v Bohu“ a Zjevením

Víte velmi dobře, že jak pro katolíky, tak pro pravoslavné (ortodoxní) je pouze jedno jediné Zjevení, a sice Zjevení v Ježíši Kristu, které je obsaženo v Písmu svatém a v Tradici. Uvnitř katolické církve byla přijímána i soukromá zjevení, například v Lurdech nebo ve Fatimě, která, přestože jsou přijímána vážně, nejsou závazná pro víru. V jakém smyslu můžete definovat Vaše spisy jako Zjevení a jak by měly být přijímány Vašimi posluchači a čtenáři?

Nikdy jsem neměla žádné hodiny katechismu, natož potom teologie, rovněž jsem si nebyla vědoma výše uvedených teologických rozdílů na začátku mého povolání a mé

konverze. Postupně jsem byla vyučována skrze citlivé vedení Ducha Svatého. Na úplném počátku svého povolání jsem byla zmatená a brzy v průběhu zjevení mého anděla jsem namítla: „Ale já tomu nerozumím. Máme přece Bibli, tak proč potřebujeme poselství?“ Anděl se zeptal: „Máš pocit, že už vše bylo řečeno v Bibli?“ Já jsem odpověděla: „Ano, proto nechápu smysl toho všeho, myslím, že se nic nezměnilo.“ Pak anděl řekl: „Bůh chce přinášet tato poselství.“ Já jsem se zeptala: „Má zvláštní důvod k tomu, proč si vybral zrovna mě?“ Anděl odpověděl: „Ne, Bůh vás miluje všechny. Tato poselství jsou pouze připomínkou, která vás má upozornit na vaše kořeny.“ (7. 8. 1986)¹

Jeden protestantský kazatel mi jednou namítl, že není důvodu, proč by k nám Bůh chtěl znovu nyní promlouvat, když již máme Bibli. Byla jsem z toho zmatená a řekla jsem Kristu: „Pane, někteří Tvoji služebníci odmítají naslouchat a věřit, že by ses mohl projevovat tímto způsobem skrze mě, říkají, že Ty jsi nám již dal celou pravdu a že nepotřebují již nic jiného než Písmo svaté; jinými slovy, že všechna tato díla jsou falešná, nepravá.“ Odpověď Krista byla následující:

„...Řekl jsem přece už vám všem, že Přímluvce, Duch Svatý, kterého Otec pošle v Mém jménu, vás naučí a připomene vám všechno, co jsem vám říkal. Nedávám vám nějaké nové učení, jen vám připomínám pravdu a vedu ty, kdo bloudí, zpět k plné pravdě. Já, Pán, vás nepřestanu zneklidňovat svými připomínkami a Duch Svatý, Přímluvce, bude stále mezi vámi jako Ten, kdo vás upamatovává na Moje slova. Proto se nedivte, když k vám mluví Můj Svatý Duch. To vás napomíná Moje milost, abyste se obrátili a vzpomněli si na Mé cesty...“ (20. 12. 1988)²

Další pasáž – o jedenáct let později mě Pán požádal, abych napsala následující:

„Všechna tato poselství přicházejí shůry a jsou Mnou inspirovaná. Mohou být využita pro vyučování a pro vyvrácení omylů. Mohou být použita pro vedení Církve k jednotě a pro vedení lidu ke svatosti. Jsou vám dána pro lepší vysvětlení^A Zjevení^B, které jsem vám dal. Jsou nevyčerpatelným zdrojem nezměrné milosti pro vaši obnovu.“ (30. 7. 1999)³

Myslím si, že je pouze jedno Zjevení, nikdy jsem netvrdila opak, a toto je vyjádřeno i v mých spisech. Jsem si jistá, že nic v knihách „Opravdového života v Bohu“ nemůže podněcovat někoho z těch, kteří naslouchají a čtou má poselství, aby smýšleli jinak. Ve skutečnosti v mém svědectví stále cituji mnoho úryvků z Písma svatého, někdy dokonce převažují nad vlastními poselstvími. V poselstvích zaznívá jasná a vytrvalá výzva, aby se člověk zaměřil na Písmo svaté a aby žil podle pravdy v něm obsažené. Spisy jsou aktualizací a připomínkou jediného Zjevení v Kristu, jak je uchováno v Písmu svatém a v Tradici a jak je předáváno v Církvi; spisy upozorňují na Zjevení. Ve skutečnosti tyto spisy nikdy neovlivnily čtenáře tak, že by jim dali přednost před Písmem, ale jsou zde svědectví, že jim pomáhaly porozumět mnohem snadněji Božímu slovu. Víme přece, že Bůh nám může připomínat své požehnané slovo, když ví, že je to nezbytné pro dobro Církve. Milost projevená tímto způsobem, neboť se skutečně jedná o Boží přízeň, osvětluje nebo přibližuje pravdu již známou a dává nám možnost jejího lepšího porozumění.

¹ Pozn. překl.: Toto poselství je uvedeno v knize Můj anděl Daniel; její české vydání se připravuje.

² Pozn. překl.: Viz Opravdový život v Bohu, díl 2, Matice cyrilometodějská, 1995, 1. vyd., str. 223–224.

^A Rovněž jsem slyšela slovo porozumění.

^B Písmo svaté.

³ Pozn. překl.: Přeloženo z dopisu Vassuly.

Mohli bychom se ptát, proč Bůh povolal člověka tak omezeného a nehodného, s naprostým nezájmem o Církev, který nikdy nehledal Boha, aby se Jím nechal obdarovat. Cožpak nejsou kněží a teologové voláni k tomu, aby dělali totéž? Ano, myslím si, že jsou, a nikdy jsem neměla v úmyslu jim v tom konkurovat; jsem toho názoru, že mě Bůh povolal zcela neočekávaně a bezprostředně z vlastní iniciativy, a to bez mého přičinění.

Nedávno jsem četla, že II. vatikánský koncil podtrhl, jak je důležité, aby laici přispívali k šíření evangelia různými duchovními dary, které Bůh sesílá na svou Církev. V konstituci *O církvi* (Lumen gentium) koncil jasně praví, že i laici mají spoluúčast na prorockém úřadu Krista a že Kristus „...vykonává svůj prorocký úřad nejen prostřednictvím hierarchie, učící jeho jménem a mocí, ale též prostřednictvím laiků; proto je ustanovuje svými svědky a vybavuje je smyslem pro víru a milostí slova...“ (LG 35). Každý laik má proto svoji roli ve službě evangelia podle charizmat, která mu Bůh dal, a skrze tyto dary je svědkem a živým nástrojem ve službách samotné Církve „podle míry Kristova obdarování“.

Ve většině klasických děl katolické fundamentální teologie je rozdíl mezi Zjevením jakožto pojetí odrazu – reflexe (Zjevení s velkým zet) a zjevením jakožto pojetím zkušenosti (zjevení s malým zet, často také v množném čísle). Když mluvím o své pokorné zkušenosti se „zjevením“, mluvím o zjevení s malým zet, tedy z hlediska zkušenosti.

Nemluvím o své zkušenosti se zjevením z hlediska dogmatického a v žádném případě nechci konkurovat Zjevení. Stejně jako u jiných „soukromých“ nebo „prorockých zjevení“ moje dílo nic nového nepřidává k učení víry. Cílem Božího povolání je vést člověka k plnosti pravdy obsažené v učení víry, a tak mu pomáhat, aby do této pravdy stále více pronikal.

V konstituci *O BOŽÍM ZJEVENÍ* (Dei verbum) II. vatikánský koncil vyjádřil skutečnost, že veřejné Zjevení je úplné a dokonalé a že se „...nemůže už očekávat nové veřejné zjevení před slavným příchodem našeho Pána Ježíše Krista“ (DV 4). A současně konstituce rovněž zdůrazňuje, že lid Boží neustále potřebuje prohlubovat chápání této pravdy:

„...Tato apoštolská tradice prospívá v Církvi s pomocí Ducha Svatého. Vzrůstá totiž chápání předaných věcí a slov, a to jak přemýšlením a studiem věřících, kteří je uchovávají ve svém srdci (srov. Lk 2,19 a 51), tak hlubším pochopením duchovních skutečností z vlastní zkušenosti, tak také hlásáním těch, kteří s posloupností v biskupském úřadě přijali bezpečné charizma pravdy. Církev totiž během staletí stále směřuje k plnosti Boží pravdy, dokud se na ní nenaplní Boží slova.“ (DV 8)

Jeho Eminence kardinál Joseph Ratzinger řekl velmi důrazně o vztahu mezi křesťanským proroctvím a Zjevením, že tvrzení o tom, že proroctví by mělo skončit s ukončením Zjevení v Kristu, v sobě skrývá nedorozumění. Jeho stanovisko bylo vyjádřeno v interview o křesťanském proroctví a znovu o tom hovořil v komentáři v souvislosti se zveřejněním třetího fatimského tajemství. Dovoluji si citovat přesně slova z uvedeného rozhovoru:

„Zjevení je v podstatě Bůh, který se nám dává, který spolu s námi tvoří historii a který nás všechny sjednocuje. Je to odhalené setkání v základní komunikativní dimenzi s kognitivní strukturou a jako takové nese s sebou důsledky pro pochopení pravdy Zjevení. Abychom tomu rozuměli správně, Zjevení dosáhlo svůj vrchol v Kristu, protože – jak krásně říká sv. Jan od Kříže – když mluví sám Bůh,

nelze již nic připojit. Nic víc o ‚Logos-Slovu‘ nemůže být řečeno. On je mezi námi plným způsobem a Bůh nám nemůže dát víc než sám sebe. Ale tato plnost Boha, který dává sám sebe – což znamená, že On Logos je přítomný v těle – nás také zavazuje, že my musíme stále více pronikat do tohoto Tajemství. On nás přivádí zpět k základu naší naděje. Příchod Krista je počátkem stále hlubšího poznávání a objeovávání toho, co je dáno v Logos. A tak je člověku dán nový způsob, kterým je veden k plnosti pravdy. Ježíš to naznačuje v evangeliu sv. Jana, když mluví o seslání Ducha Svatého. Já si myslím, že pneumatologická christologie, obsažená v promluvě Ježíše při odchodu, je velmi důležitá pro naše téma, neboť v ní Ježíš vysvětluje, že jeho příchod v těle byl pouze prvním krokem. Skutečný příchod se uskuteční, když Kristus nebude vázán na nějaké konkrétní místo nebo na tělo, které by bylo prostorově omezené, ale až přijde k nám všem v duchu, ve svém vzkříšeném těle, pak budeme stále hlouběji vstupovat do této pravdy. Případá mi zřejmé, že časem Církve se rozumí čas, kdy Kristus přichází k nám v duchu. Tento čas je určený v pneumatologické christologii – prorocký element jako prvek naděje a výzvy zde samozřejmě nemůže chybět a ani se z ní nemůže vytratit.“ (30. ledna 1999)⁴

Nechci v žádném případě tvrdit, že autorita mých spisů se podobá té, co se nachází v Písmu sv. Bible svatá je inspirovaná neomylným způsobem. Já jen pokorným způsobem přiznávám, že se mě Bůh dotkl a přivedl mě na svou cestu skrze přímý čin v mé duši a pomáhá mi zapisovat to, k čemu mě volá, ale není to inspirace stejné povahy jako Písmo sv. a výsledkem není neomylnost. Ale to neznamená, že si myslím, že by se v mých spisech měly nacházet dogmatické chyby.

V knize otce Maria-Eugene, která se jmenuje „Jsem dcerou Církve“, se připomíná, jak se Bůh může přiblížit lidské duši:

„Boží bezprostřední jednání vůči člověku, kterého chce Bůh použít, je úžasným způsobem přizpůsobeno psychologickému prožívání jeho duše. Toto přizpůsobení Boha by mělo být podtrženo jako významný rys Jeho působení na člověka. Bůh, který se rozhoduje mluvit lidským jazykem, aby nám dal své světlo, se vůči nám snižuje až do té míry, že se přizpůsobuje i naší povaze a našim konkrétním potřebám ve výběru prostředků tak, aby nás co nejvíce oslovil. K člověku, jehož víra si uchovává čistotu a jednoduchost, bude Bůh mluvit jazykem vnějších jasných znamení, které rozechvějí jeho duši. K člověku, jehož víra je racionalistická a projevuje se spíše rozvázným a kritickým přístupem, bude mluvit intelektuálnějším způsobem.“^c

Kardinál Ratzinger řekl, že možnost vyjádřit slovně i obrazně vnitřní zážitky s Bohem, i když se jedná o autentickou mystiku, je vždy závislá na schopnostech a omezeních té konkrétní duše. Já zakouším Slovo Boží bez vynaloženého úsilí, aniž bych se k něčemu nutila, prostě se to děje. Dostávám tato vnitřní slova ve dvou formách. Chtěla bych upozornit, že v žádném případě nechci tvrdit, že jsem schopná dokonale slovně vyjádřit tento fenomén a to, jak Bůh tyto věci dělá, ale toto moje níže uvedené vysvětlení je nejlepší, kterého jsem schopná:

⁴ Pozn. překl.: Nejedná se o oficiální překlad, přeloženo z dopisu Vassuly.

^c Maria-Eugene OCD, Jsem dcerou Církve, díl II, Chicago 1955, str. 283. Nejedná se o oficiální překlad, přeloženo z dopisu Vassuly.

1. Skrže působení vnitřních slov, totiž vnitřním nasloucháním. Slova, která přijímám, jsou skutečná slova, mnohem jasnější, než kdybych je slyšela vlastním sluchem. Jedno jediné slovo může obsahovat nekonečný počet významů, jako by jeho vlastní pochopení nebylo možné rychle vyjádřit lidskými prostředky. Jakékoli Boží slovo nebo pokyn, který je mi dán, skrže který mě Bůh učí, je odlišný od běžného způsobu vyučování ve škole. Možná je to kvůli omezenému času, ve kterém mi nemůže být hned zcela všechno vysvětleno, nebo bych to mohla zapomenout kvůli mé lidské přirozenosti, anebo bych to nemusela správně pochopit. Boží pokyn nebo slovo je dáno v takovém časovém intervalu a je vtištěno do lidské mysli takovým způsobem, že je neskutečně na ně zapomenout. Slovo, které se šíří, je tak rozsáhlé, právě jako jasné světlo, které se rozlévá do šířky a dálky, takže člověk poznává mnohem víc než samotné slovo. Slovo je dáno jako široká řeka, která se rozlévá do mnoha říček a vede tě tak na různá místa, ale přitom to slovo vždy vychází z téže řeky. Jakákoliv výuka ve škole by mi trvala celé měsíce. Ta slova však zakouším tak intenzivně, že postupuji ve výuce mnohem rychleji, rovněž si uvědomuji, že psaná podoba poselství stále závisí na mých omezených jazykových a výrazových schopnostech.
2. Druhý způsob, jak přijímám Boží slova, je skrže světlo porozumění v mém intelektu, bez jakékoliv řeči. Jako by Bůh přenášel svoji myšlenku do mé. Já pak ihned poznávám, co chce Bůh říct, potom musím zapsat toto nevyslovené poselství svými vlastními slovy.

Při svém pobytu v Římě jsem se dozvěděla, že sv. Brigita Švédská zapisovala své poselství podobným způsobem.

Proč si Bůh vybral tento konkrétní způsob zapisování poselství, při kterém mně dokonce vede ruku? Skutečně nevím. Pán mi řekl, když jsem se ho ptala, proč to tak je: „Protože se mi tento způsob líbí.“ Nevím, jak se to děje, chtěla bych však zdůraznit, že teologové, kteří jsou rovněž grafologickými experty a kteří zkoumali tato písmena, je nazvali posvátnými, popsali mnoho výrazných rozdílů mezi způsobem, jak píši já, a tzv. automatickým písmem. Později jsem zjistila, že známí mystikové, jako např. Terezie z Avily, zakusili extáze v celém těle, nebo pouze v jeho části. Myslím si, že se jedná u mě o mírnější podobu extáze mé ruky, a důvěřuji Bohu, že má k tomu své důvody.

2. otázka: Můj vztah jakožto ortodoxní křesťanky k římskokatolické církvi

Hlásíte se k pravoslavné církvi a často vyzýváte kněze a patriarchy, aby uznali papeže a smířili se s římskokatolickou církví. Z tohoto důvodu, bohužel, nejste přijímána v některých zemích Vašeho vlastního přesvědčení. Proč děláte tuto misi? Jaká je Vaše představa o Římském biskupovi a jak vidíte budoucnost jednoty křesťanů? Člověk má občas dojem, když čte Vaše knihy, že stojíte jakoby nad oběma Církvemi, aniž byste se angažovala pro jednu z nich. Zdá se například, že přistupujete ke svatému přijímání jak v katolických, tak v pravoslavných kostelích, ale pokud jde o stav manželský, zachováváte praxi podle ‚oikonomia‘. Jak již jsem řekl, tyto postřehy nejsou míněny jako kritika Vaší osoby, protože nemáme v žádném případě právo vynášet soud nad Vaším svědomím, ale Vy jistě chápete naši starost o katolíky, kteří čtou „Opravdový život v Bohu“ a kteří by si mohli interpretovat tyto postoje mylně a mohli by mít pokušení přehlížet učení své vlastní Církve.

MOTIVY, PROČ JSEM SE ZAČALA ZABÝVAT TÍMTO DÍLEM JEDNOTY

Nevěřím tomu, že bych měla někdy odvahy nebo touhy přivádět pravoslavné věřící ke smíření, po kterém touží náš Pán, kdybych nezakusila Jeho přítomnost, a ani bych neměla sílu odolávat kritice a pronásledování, které jsem od nich zakusila. Zcela v počátcích Božího působení jsem byla zmatená a bála jsem se toho, že žiji v omylu; tato nejistota byla opravdu největším křížem, protože jsem nikdy předtím ve svém životě neslyšela o tom, že by Bůh mohl přímo mluvit k lidem naší doby, a neměla jsem nikoho, koho bych se na to mohla zeptat. Kvůli tomu jsem se snažila s tím bojovat, ale tato zkušenost mě neopouštěla, a později jsem se pomalu ujišťovala, že to vše je Boží dílo, protože jsem v tom začala vidět Boží ruku. A proto jsem se přestala bát stát tváří v tvář odmítání a kritice a nyní mám naprostou důvěru v našeho Pána a vím, že tam, kde je můj nedostatek, On jej doplní a i přes mou nedostatečnost Jeho dílo skončí vždy vítězně.

Oslovování pravoslavných kněží, mnichů a patriarchů, aby uznali papeže a aby se upřímně smířili s římskokatolickou církví, není lehký úkol, jak říká náš Pán v jednom z poselství; je to stejné, jako když se snažíme plavat proti silnému proudu. Poté však, co jsem viděla, jak náš Pán trpí naším rozdělením, nemohla jsem odmítnout Jeho prosbu nést tento kříž; proto jsem přijala tento úkol spojený v minulosti i v současnosti s mnoha zkouškami ohněm.

Ptal jste se mě: „Proč jsem se začala věnovat této misi?“ Mou odpovědí je, že mě k tomu vyzval Bůh. Já jsem tomu uvěřila a přijala jsem to; proto chci plnit Boží vůli. Jedny z prvních slov Kristových byly: „*Který dům je důležitější, tvůj dům nebo Můj dům?*“ Odpověděla jsem: „*Tvůj dům, Pane.*“ On řekl: „*Oživ Můj dům, ozdob Můj dům a sjednot ho.*“

Někteří představitelé řecké pravoslavné hierarchie mě úplně odmítají, za prvé proto, že mi nevěří^D, za druhé proto, že jsem žena, a za třetí proto, že by žena neměla mluvit. Někteří mnichové mě podezírají a říkají, že jsem patrně trojským koněm poslaným a placeným papežem, anebo že jsem dokonce unitářka. Mnozí nechtějí slyšet o smíření, ani o ekumenismu. Považují za herezi, když se modlím s římskokatolíky. Toto je důvod, proč mě vidí jako tu, která je nad oběma církvemi, aniž bych se angažovala pro jednu z nich. Já se plně a bezmezně hlásím ke své církvi, ale to není hereze ani hřích, jestliže žiji ekumenicky a modlím se s ostatními křesťany za jednotu. Klíčem k jednotě podle našeho Pána v poselstvích je pokora a láska. Mnoho lidí v církvích ještě nemá tento klíč. Mnoho řeckých ortodoxních laiků, stejně jako obyčejný místní kněz nebo mnich žijící ve vzdáleném klášteře, považuje římskokatolickou církev do současnosti za heretickou a nebezpečnou; učí se to od svého narození, a to je špatné. Ale já věřím tomu, že jejich tvrdost může být proměněna skrze sílu Ducha Svatého, který učiní díky modlitbám věrných, že se skloní. Na našich shromážděních se modlíme k Bohu o tuto proměnu srdce.

I když nejde o to, aby se sklonili jenom oni. Každý se musí sklonit s pokorou a láskou. Lidé každé církve by měli být ochotní zemřít sami sobě a své tvrdosti a pak skrze tento projev pokory a poslušnosti vůči pravdě zazáří v nich Kristova přítomnost. Myslím si, že tímto projevem pokory budou smyty minulé i současné chyby církví a bude dosažena jednotu. Nikdy neztrácím naději v oslovování pravoslavných, a proto se k nim stále vra-

^D Ačkoliv v naší knize *Nauka pravoslavné církve*, kniha 1, publikované v roce 1997 panem Trembelasem, na str. 79 čteme: „Zjevení jsou definována jako projev od Boha, skrze který oznamuje svým tvorům tajemství své existence, povahy a vůle podle jejich omezených intelektových schopností.“

cím, abych jim vydávala své svědectví. Ve svém svědectví jim připomínám slova našeho Pána: „Aby všichni byli jedno jako Ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že Ty jsi mě poslal.“ (Jan 17,21) I přes mnohé překážky bylo tímto způsobem utvořeno několik ekumenických modlitebních skupin v Aténách a na Rhodosu, ve kterých jsou také pravoslavní kněží. Všechny tyto modlitební skupiny začínají modlitbou růžence a pak jsou další modlitby. I když jsem se zmínila o jistých překážkách, nezakouším pouze odmítání od hierarchie ortodoxní církve, ale náš Pán mi daroval i nezanedbatelný počet přátel z jejích řad.

ŘÍMSKÝ BISKUP

Náš Pán mi dal vnitřní obraz tří železných prutů symbolizujících tři hlavní křesťanské církve: katolickou, pravoslavnou a protestantskou; vyzval je, aby se setkaly skloněním hlavy, takže aby se mohly setkat, musí se sklonit. Tato pasáž hovoří o postoji, který je zapotřebí, abychom dospěli k jednotě, po které touží náš Pán od té doby, kdy se modlil k Otci: „Aby všichni byli jedno.“ Tato pasáž z poselství „Opravdového života v Bohu“ nehovoří o jednotě na ontologické úrovni, ale naznačuje, že by neměly být rozdíly, pokud jde o rozsah, ve kterém si jednotlivé křesťanské skupiny uchovaly pravdu udělenou Kristem. A není pravda, že toto volání k pokoře mezi křesťanskými bratry by mělo v sobě zahrnovat „pankřesťanský“ přístup k jednotě a že jednota by měla být dosažena kompromisem na úkor pravdy (jako obchodník, který smlouvá, když prodává a kupuje), což by vedlo ke zploštění a relativismu pravdy. Naopak jsem často mluvila o významu nutnosti zachovat věrnost pravdě, avšak více než má vlastní slova jsou sama poselství výzvou, abychom žili v pravdě evangelia ve Zjevení Ježíše Krista, jak bylo již výše uvedeno. Poselství obsahují mnoho varování před tímto opačným postojem, dokonce se v nich setkáme se zobrazením falešného ekumenismu, který jako trojský kůň představuje neživý obraz Krista:

„Figura pomazaná rafinovanými barvami, kterou se vám tito obchodníci pokoušejí ukazovat jako předmět uctívání a následování, to nejsem Já, to je vynález zvrácené lidské dovednosti, aby byla snížena Má svatost a Mé božství; je to falešný ekumenismus, je to vzdor vůči všemu, co je svaté. Trpím pro hříchy těchto obchodníků.“ (22. 10. 1990)⁵

Mnoho poselství o jednotě uchovává tyto dva aspekty ekumenismu: duchovní postoj spojený s pokorou a láskou vůči ostatním křesťanům společně s nekompromisním požadavkem zachovat pravdu Kristovu. Jedním takovým příkladem je pasáž, kde P. Maria mluví o vláknech jednoty:

„Království Boží není pouhým slovem na rtech, království Boží je láska, pokoj, jednota a víra v srdci. Je to Pánova Církev spojená v jedno uvnitř Jeho srdce. Klíče k jednotě jsou: láska a pokora. Ježíš vás nikdy nenutil, abyste se rozdělili, toto dělení v Jeho Církvi nikdy nebylo Jeho přáním.“ (23. 9. 1991)⁶

Dále v tomtéž poselství Ježíš mluví o pravdě:

„Vždycky braň pravdu až do smrti. Občas na tebe budou útočit, ale dovolím to jen proto, aby tvá duše zůstala čistá a poslušná.“ (Připomenuto také 5. 6. 1992, 25. 9. 1997, 22. 6. 1998 atd.)⁷

⁵ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 4, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 43.

⁶ Pozn. překl.: Tamtéž, str. 167.

⁷ Pozn. překl.: Tamtéž, str. 168.

Měla jsem několik setkání s katolickými kněžími ve Spojených státech, v Holandsku a ve Švýcarsku, zvláště s těmi, kteří jsou velmi liberální a jsou i velmi proti papeži. Musela jsem hájit Petrův stolec a vysvětlovat jim to skrze působivá poselství od Krista, která vyjadřovala, jak zmatená je jejich mysl. Nakonec mnozí z těchto kněží přišli za mnou a řekli mi, že si váží tohoto objasnění. Také se našel jeden či dva, kteří se mnou nesouhlasili a řekli mi, že jsem více katolická než katolíci... Ačkoli existuje mnoho pasáží o jednotě mezi církvemi, existuje také několik poselství, která jsou určena pro katolické kněze, kteří se bouří proti papeži, a snaží se je přivést k věrnosti vůči němu. Zde je jeden příklad:

„Já, Pán, si nepřeji žádné dělení ve své Církvi. Kvůli Mně a v Mém jménu dospějete k jednotě, budete Mě milovat, následovat a svědčit pro Mě. Budete se navzájem milovat, jako Já miluji vás. Sjednotíte se a stanete se jedním stádem pod vedením jednoho pastýře^E. Jak víte, vyvolil jsem si Petra, dal jsem mu autoritu. Svěřil jsem mu klíče nebeského království. Prosil jsem Petra, aby živil a chránil mé beránky a ovce^F. Tuto moc dostal ode Mne. Nikdy jsem si nepřál, abyste vy lidé na tom něco měnili.“ (19. 3. 1988)⁸

Další poselství hovoří o budoucí jednotě ještě jasněji:

„Vložím železné žezlo do ruky Petrovy, s ním bude střežit Mé ovce. Na adresu těch, kdo o tom nic nechtějí vědět a stále se ještě ptají: Jak to, že potřebujeme vůdce?, říkám toto: Což už jste někdy viděli nebo zažili stádo ovcí bez pastýře? Já jsem váš nebeský pastýř a vyvolil jsem Petra, aby pásł mé beránky, dokud se nevrátím. Vložil jsem na něho tuto odpovědnost, nač tedy všechny tyto diskuse, nač tyto nicotné spory? A těm, kdo stále ještě neznají Má slova, říkám: čtete přece v Písmech. Najdete to doloženo u Jana, mého učedníka^G. Sjednotím svou Církev a budu vlastníma rukama držet své stádo pohromadě. Teď jste všichni rozptýleni, máte mnoho společenství a odštěpených skupin. Roztrhli jste Mé tělo, a to nesmí být. Všechny vás spojím.“ (16. 5. 1988)⁹

Jiná poselství mluví o papeži jako o náměstku Krista nebo náměstku Církve; zde je příklad:

„Modlete se za celou Církev. Buďte vonným dýmem Mé Církve, to znamená, modlete se za všechny, kdo hlásají Mé slovo, od vikáře, který zastupuje Mne, až po apoštoly a proroky vaší doby, od kněžských a řeholních duší po laiky, aby byli schopni pochopit, že vy všichni, které jsem jmenoval, jste částí jednoho těla, Mého těla.“ (10. 1. 1990¹⁰, další odkazy 1. 6. 1989, 2. 3. 1990, 10. 10. 1990, 18. 3. 1991, 20. 4. 1993, 20. 12. 1993, 15. 4. 1996, 22. 10. 1996, 20. 12. 1996.)

Knihy neobsahují žádný odkaz na to, jak se bude úloha Petra vztahovat k rolím různých patriarchálních biskupských stolců, a tak o tom nemohu mluvit. Ale jsem si vědoma toho, že papež sám se ve své encyklice „Ut unum sint“ otevírá tuto diskusi:

„Je nicméně důležité a povzbuzující, že otázka primátu Římského biskupa se stává předmětem studia, které již je – či v blízké budoucnosti bude – v plném proudu. Rovněž je důležité a povzbuzující, že se tato otázka objevuje jako základní téma ne-

^E Papež.

^F Srov. Jan 21,15–17.

⁸ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 2, Matice cyrilometodějská, 1995, 1. vyd., str. 104.

^G Srov. Jan 21,15–17.

⁹ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 2, Matice cyrilometodějská, 1995, 1. vyd., str. 137–138.

¹⁰ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 3, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 173.

jen v teologických dialozích, které katolická církev vede s jinými církvemi a církevními společenstvími, ale také obecně v ekumenickém hnutí jako celku. Nedávno delegáti 5. světového shromáždění Komise pro víru a řád Světové rady církví, které se konalo v Santiagu de Compostela, doporučili, aby komise „začala nově studovat otázku univerzální služby křesťanské jednotě“. Po staletích hořkých polemik jsou ostatní církve a církevní společenství národů stále více schopny podívat se na tuto službu jednotě nově.“^H

Tatáž encyklika potvrzuje nezbytnost nového sjednocení Východu a Západu a přitom zachování určitých rozdílů mezi těmito komunitami:

„Se zřetelem k tomu všemu katolická církev netouží po ničem menším než po plném společenství mezi Východem a Západem. Inspiruje ji k tomu zkušenost prvního tisíciletí. V této době vskutku rozvoj různých zkušeností církevního života nebránil křesťanům, aby skrze vzájemné vztahy dále cítili jistotu, že jsou doma v kterékoli církvi, neboť z nich v podivuhodné různosti jazyků a melodií stoupala oslava jednoho Otce skrze Krista v Duchu Svatém; všichni se společně shromažďovali ke slavení eucharistie, k srdci a vzoru komunity, majíce na zřeteli nejen spiritualitu a morální život, ale také samu strukturu Církve v různosti úřadů a služeb pod vedením biskupa, nástupce apoštolů. První koncily jsou výmluvnými svědky této přetrvávající jednoty v různosti.“^I

Ačkoli se v knihách nemluví o strukturálních otázkách týkajících se Východu a Západu, existuje v nich mnoho odkazů na význam východní církve. A tak nekompromisní zdůraznění významu role Petra je v pozdějších poselstvích spjata s pohledem na očekávanou duchovní obnovu z východní církve. Tím se stává ještě zřetelnější, proč tělo Kristovo potřebuje dýchat oběma plícemi – a to činností západní a východní církve:

„A ty, Dome Západní, prostřednictvím světla Mého ducha již víš, že tělo potřebuje dvě plíce, aby mohlo svobodně dýchat, a že Moje Tělo je nedokonalé, když má jen jednu plíci. Modli se, aby Můj oživující duch vás spojil v jedno, ale co musím předtím vytrpět!“ (27. 11. 1996)¹¹

Další podobné poselství:

„...modli se za Dům Východu a Západu, aby se spojily jako dvě ruce sepjaté k modlitbě. Pár rukou, jak je to krásné, když spojeny společně míří k nebi v modlitbě. Ať tyto dvě ruce patřící téměř tělu pracují společně a sdílejí své možnosti a zdroje... Ať Mě tyto dvě ruce společně pozvednou, ach...“ (15. 6. 1995)¹²

Další poselství mluví o úloze Východu při spojení obou domů, spojení těla Kristova:

„Naslouchej a piš: Sláva zazáří z východního břehu, proto říkám Domu na Západě: obrať své oči k Východu. Neplač hořce nad odpadlictvím a zkárou svého Domu, nepodléhej panice, protože zítra budete jíst a pít společně s Mou ratolestí z východního

^H Encyklika *Ut unum sint*, Jan Pavel II. O ekumenickém úsilí, 89.

^I Encyklika *Ut unum sint*, Jan Pavel II. O ekumenickém úsilí, 61; srov. Apoštolský dopis *Oriente lumen* (2. května 1995), 24; *L'Osservatore Romano* (2.–3. května 1995), 18.

^J Současně jsem rozuměla „co musíme ještě vytrpět!“ „My“ znamená papež Jan Pavel II. společně s Ježíšem.

¹¹ Pozn. překl.: *Opravdový život v Bohu*, díl 9, Matice cyrilometodějská, 1999, 1. vyd., str. 47.

¹² Pozn. překl.: *Opravdový život v Bohu*, díl 7, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 144.

břehu. Můj Duch vás svede dohromady. Což jste neslyšeli, že Východ a Západ budou jedno království? Neslyšeli jste, že se spokojím s jedním datem?^K

Vztáhnou ruku a vyryji na hůl tato slova: Západní břeh, dům Petrův a všech, kdo jsou mu věrní. Pak na druhou hůl vyryji: Východní břeh, dům Pavlův spolu se všemi, kdo jsou mu věrní. A když Mi členové obou domů řeknou: „Pane, pověz nám, co teď zamýšlíš?“ Řeknu jim: „Vezmu hůl, na kterou jsem vyryl Pavlovo jméno spolu se všemi, kdo jsou mu věrní, a položím ji na hůl Petrovu a jeho věrných jako jednu: udělám z těchto dvou jednu hůl a budu ji držet jako jednu. Spojím je svým Novým jménem, to bude most mezi Západem a Východem; Mé svaté jméno bude vazbou tohoto mostu, abyste si po tomto mostě mohli vyměňovat svá bohatství. Už nebudou praktikovat osaměle, ale společně, a budu kralovat nad nimi všemi.“

Co jsem plánoval, to se stane, a kdyby ti lidé říkali, dcero, že tato znamení nejsou ode Mne, řekni jim: „Nebojte se, což jste neslyšeli, že On je svatyní a kamenem úrazu zároveň? Skálou, která může srazit na zem dva domy, ale vztyčit je znovu jako jeden dům?“...“ (24. 10. 1994)¹³

Toto poselství opět nic neupírá z úlohy a autority Petra, ale zdůrazňuje význam spojení východní a západní části těla Kristova, aby svět uvěřil.

BUDOUCNOST KŘESŤANSKÉ JEDNOTY

Ačkoli poselství potvrzuje primát Petra, Biskupa římského, známého jak v pravoslavné, tak v katolické tradici, nemluví nic o jurisdikci. Myslím, že jsem nebyla povolána mluvit na toto téma, a tak se toho vzdávám.

Jsem povolána, abych potvrdovala význam papeže a bránila jeho stolec proti všem, kteří ho neposlouchají a bouří se proti němu, neboť tímto způsobem mám povzbuzovat stavbu a posilovat vnitřní pouta jednoty. Můj hlavní postoj k jednotě je skrze vnitřní život. Poselství je výzvou k jednotě jak „intra nos“, tak „extra nos“ – voláním k tomu, abychom posílili duchovní dynamiku jednoty jak uvnitř konkrétních církví, tak mezi nimi.

Nevím, jak budou vypadat budoucí struktury sjednocené Církve, protože Pán se rozhodl o tom nemluvit a ani mi nedal zvláštní milost vzhledu v této záležitosti, ale myslím si, že se to stane duchovní cestou. V tomto smyslu mi byla dána milost zakusit něco z budoucí jednoty na našich ekumenických setkáních.

V březnu 2000 dovolil Pán našim modlitebním skupinám, abychom se setkali na místě Jeho narození v Betlémě. Na mezinárodní setkání modlitby za pokoj a jednotu přijelo na 450 lidí z celého světa; ano, z více než z 50 různých zemí a 12 různých církví. Shromáždili jsme se jako jedna rodina. Na setkání přijelo 75 duchovních z 12 různých církví. Rovněž se k nám připojili další kněží ze Svaté země, kteří se dověděli o tomto modlitebním setkání. Toto ekumenické setkání koordinovali někteří Židé a Palestinci, kteří byli osloveni knihami „Opravdový život v Bohu“. Uvěřili ve spásu skrze Krista a v Jeho vykupitelský

^K Pochopila jsem, že Kristus má na mysli všechna Svá poselství o jednotě, vyzývající nás, abychom sjednotili datum Velikonoc. To jediné Mu, jak se zdá, „stačí“ a uspokojí Jeho žízeň po jednotě. Kristus nám slíbil, že když sjednotíme datum Velikonoc, postará se o zbývající. (Převzato z dílu 7, 1. vyd., str. 74.)

¹³ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 7, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 74.

plán pro naši dobu a dobrovolně se přihlásili k organizační přípravě tohoto setkání. Když člověk ví, jak Židé a Palestinci v současnosti proti sobě bojují, je jejich smíření znamením síly Ducha Svatého, který spojil tyto dva národy pro práci na modlitebním setkání za mír mezi rozdělenými křesťany. Jak stojí v Písmu svatém: „Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj.“ (Jak 3,18) Toto je poučením pro nás všechny.

Zakusili jsme předchuť jednoty, která bude jednoho dne mezi křesťany. Představení různých církví k nám promlouvali o jednotě. Jejich řeč zněla, jako by přicházela z jedné úst a z jedné mysli. Během těchto promluv jsme všichni pocítili velikou touhu po sjednocení. Mohli jsme vidět a sledovat žízeň po jednotě u laiků i u duchovních, ale současně jsme také vnímali, jak velké rány způsobilo naše rozdělení na mystickém těle Kristově.

Většina z nás je unavena tímto rozdělením, protože to neodpovídá Božímu zákonu lásky. Kristus se cítí ještě více unaven, když nás vidí rozdělené. Výkřiky radosti nás všech z těchto národů, které se spojily a vzývaly k úplné jednotě mezi křesťany, ukázaly, že toto rozdělení není jen hříchem, ale rovněž negativním svědectvím. Vůbec největším hříchem proti jednotě je skutečnost, že slavíme Velikonoce v rozličnou dobu. Jak krásné to bude, až všichni budeme společně volat v jeden den: „Christos anesti!“ Všichni řekneme: „Ať se stane Tvá vůle jako v nebi, tak na zemi ...“ Ježíš Kristus nás spojil svou krví, jak může někdo popřít tuto jednotu? „V něm je náš mír, on dvojí spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár. Svou obětí odstranil zákon ustanovení a předpisů, aby z těch dvou, z žida i pohana, stvořil jednoho nového člověka, a tak nastolil mír.“ (Ef 2,14–15) Jak můžeme říci „ne“ Bohu, jestliže On nás chce sjednotit? Je to kvůli tomu, že naše srdce se zatvrdila? Zapomněli jsme na slova Svatého otce, když řekl: „Prvky, které nás sjednocují, daleko převažují nad těmi, které nás rozdělují.“ Takže bychom měli uchopit tyto prvky a použít je, abychom připravili cestu k úplné jednotě.

SVATÁ EUCHARISTIE A EUCHARISTICKÉ SDÍLENÍ

V Katechismu katolické církve je řečeno s odkazem na sv. Augustina o eucharistii následující:

„Před velebností této svátosti sv. Augustin zvolá: *Ó svátosti zbožnosti! Ó znamení jednoty! Ó pouto lásky!* Čím bolestněji se cítíme rozdělení Církve, která zabraňuje společné účasti na stole Páně, tím naléhavější jsou modlitby k Pánu za to, aby na-dešly dny úplné jednoty těch, kteří v něho věří.“ (KKC 1398)

Pán na nás naléhá, abychom se smířili a sjednotili. Jsem přesvědčena stejně jako jeden dobře známý katolický kardinál, který nedávno řekl jednomu pravoslavnému knězi, mému příteli z New Yorku, který navštívil mši slouženou kardinálem, že je určitě možné opět získat jednotu okolo Pánova stolu mezi katolíky a pravoslavnými, protože sdílíme tytéž svátosti a máme doslova tutéž víru, i když používáme rozdílné výrazové prostředky pro vyjádření naší víry a zbožnosti. V planoucí lásce našeho Pána jsem zakusila Jeho hlubokou touhu po dokonalé jednotě Jeho těla a věřím, že velmi trpí nedostatkem lásky a společenství (communion). A tak nemám jinou touhu, než vidět Jeho tělo znovu spojené, a jsem přesvědčena, že my křesťané, jestliže skutečně milujeme Krista, musíme udělat všechno, co je v našich silách, abychom přispěli ke smíření oddělených údů Kristova těla.

Ale zatím vím, že toto sjednocení nebude snadné, protože může nastat jen skrze zázrak našeho Pána, sami však musíme udělat vše, co můžeme, abychom se přiblížili k této jed-

notě. On nám slíbil, že nám dá tuto jednotu, které bude dílem Ducha Svatého, jak jsem jednou řekla v roce 1992, a že přijde rychle jako pád Berlínské zdi:

„Milosrdenství a spravedlnost pracují tak zázračně, jak se to nikdy nestalo po mnoho generací, a jednota k vám přijde jako svítání a stejně náhle jako pád komunismu, přijde od Boha a vaše národy to nazvou velikým zázrakem, požehnaným dnem ve své historii.“ (10. 1. 1990)¹⁴

Kristova Církev je jedna v tom smyslu, že Kristus má jen jedno svaté tělo. Rozdělení jsou lidé v Církvi. Pokud se křesťanům podaří překonat negativní překážky, které je rozdělují, překážky, které podle Písma brání naplnění jednoty ve víře, lásce a vzájemné úctě, Otec vyslyší modlitbu, kterou vyslovil Jeho Boží Syn: „aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (Jan 17,21)

Zatímco očekávám tuto milost, snažím se co možná nejlépe zachovávat principy současného stavu věci a jsem přesvědčena, že ponechávám svědomí příslušníků jakékoli církve svobodné. Ve Vaší otázce stojí, že „člověk má občas dojem, když čte Vaše knihy, že stojíte jakoby nad oběma církvemi, aniž byste se angažovala pro jednu z nich...“ Pokud jde o písemné dílo, není důvod mít dojem, že stojím nad oběma církvemi. Jak píšete, zdá se, že se více jedná o praktickou rovinu.

Pokud jde o to, jak praktikuji svoji víru, jsem pravoslavná křesťanka a plně se hlásím ke své církvi. Kdykoli je v mé blízkosti pravoslavný kostel, nikdy neopomenu jít na nedělní mši, s výjimkou míst, kde není žádný, jako například v Dhace v Bangladéši, kde jsem žila. Než jsem přišla do Říma, kde bydlím nyní, žila jsem 11 let ve Švýcarsku. Každou neděli jsem chodila do našeho pravoslavného kostela a řecký kněz z Luisiany P. Alexander Iossifides je toho svědkem, rovněž věřící, kteří byli v kostele a pravidelně mě tam viděli, pokud jsem nebyla na cestách. Na mých cestách v cizině se občas stalo, že do stanoveného programu, v rámci kterého jsem měla vydávat své svědectví, zařadili katoličtí kněží či biskupové toho místa mši svatou; v takovém případě zůstávám s lidmi na mši, protože je součástí programu, a rovněž přistupuji ke svatému přijímání.

Zde v Římě žiji na okraji města ve značné vzdálenosti od řeckého pravoslavného chrámu, který se nachází v centru. V Tre fontane se nachází pravoslavný slovanský chrám, který jsem navštěvovala, ale bohužel nerozumím jazyku. Vzhledem k tomu, že polovinu času trávím mimo bydliště, dovoluji si občas přistupovat ke svatému přijímání v chrámu P. Marie Divino Amore, který je vzdálen 3 km od mého bydliště.

Věřím, že II. vatikánský koncil mi to umožňuje, neboť je psáno v Katechismu katolické církve: „...Jisté společenství »in sacris«, ve svatých věcech, tedy v eucharistii, za vhodných okolností a se souhlasem církevní autority je nejen možné, ale dokonce se doporučuje.“ (KKC 1399)

V Dekretu o katolických východních církvích (Orientalium Ecclesiarum) je psáno: „Při zachování připomenutých zásad se mohou udělovat svátosti pokání, eucharistie a pomazání nemocných východním křesťanům, kteří jsou bez viny odloučeni od katolické církve, jestliže sami o ně žádají a jsou řádně připraveni...“ (OE 27)

¹⁴ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 3, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 174.

V Kodexu kanonického práva stojí:

„Katoličtí udělovatelé udělují dovoleně svátost smíření, eucharistie a pomazání nemocných členům východních církví, které nejsou v plném společenství s katolickou církví, jestliže sami o to požádají a jsou řádně připraveni; totéž platí o členech jiných církví, které podle rozhodnutí Apoštolského stolce jsou, pokud jde o svátosti, ve stejné situaci jako uvedené východní církve.“ (CIC 844.3)

Encyklika *Ut unum sint* papeže Jana Pavla II. rozvíjí toto tvrzení s odkazem na Dekret o katolických východních církvích:

„Vzhledem k velice blízkým svátostným svazkům mezi katolickou církví a pravoslavnými církvemi prohlašuje dekret o východních katolických církvích *Orientalium Ecclesiarum*: „...Pastorační praxe ukazuje, že pokud jde o východní bratry, je možné a nutné přihlížet k rozličným okolnostem u jednotlivců, u nichž ani není porušována jednota Církve, ani není třeba se obávat nebezpečí, a naproti tomu se hlásí naléhavá potřeba vzhledem ke spáse nebo pro duchovní dobro lidí. Proto katolická církev se zřetelem na dobové, místní a osobní okolnosti často posuzovala a posuzuje tuto skutečnost mírněji; dává všem prostředky spásy i svědectví lásky mezi křesťany účastí na svátostech a jiných posvátných úkonech nebo věcech...“ (OE 26)^{1*}

Pokud jde o vztah k protestantským církvím, je záležitost složitější. Mnoho lidí vychovaných v protestantské církvi, kteří četli „Opravdový život v Bohu“, ze svého svobodného rozhodnutí konvertovalo ke katolické církvi hlavně kvůli statím pojednávajícím o eucharistické svátosti. V poselstvích Ježíš nemluví o platnosti jejich svátostí, ale naléhá na evangelíky, aby milovali Matku Ježíšovu a uznali úlohu Petra:

„*Vassulo, přišel čas sjednotit Mou Církev. Spojte se, milovaní, pojdte a znovu zbudujte tyto staré ruiny. Postavte znovu Mé dřívější zdi, to, co jsem už jednou vykonal vlastníma rukama. Čtete Mou Matku, jak to konám i Já, který jsem Slovo a Pán všeho. Neměl bych si tedy přát, abyste Ji i vy, kteří jste jen prach a popel, uznali a ctili jako královnu nebes? Je to dnes pro Mne bolestné, když vidím, jak málo z Mých tvorů ví o Její významu. Všichni, kdo se shromáždili ve jménu Lutherově, a ti, kdo se úplně izolovali, se musí vrátit zpět k Petrovi.*“ (22. 12. 1987)¹⁵

V dalším poselství Kristus kárá ty křesťany, kteří nebyli schopni spatřit velikost tajemství eucharistie a Kristovu Boží přítomnost v ní:

„*A proto říkám těm církvím, jejichž duchovenstvo nepřijalo Mé Tajemství: Přijďte k rozumu a upřímně Mě hledejte, ovládněte také svou zášť k Mé Matce. Ať každý národ ví, že Mé Tělo a Má Krev pochází od Mé Matky. Ano, Moje Tělo pochází od Nejsvětější Panny, z čisté krve. Buď požehnáno Její Jméno! Abych zachránil všechny pokorné země, které Mě přijímají, a dal jim nepomíjející život, stal jsem se Chlebem a dal vám sám sebe. A skrze toto *Communio* posvěcuji všechny, kteří Mě přijímají, zbožšťuji je, aby se stali tělem Mého Těla, kostmi Mých Kostí (...) Skrze své božství zbožšťuji lidi (...) Nyní jsem souzen lidmi. Roucho^M, které vás může přikrýt, vznešeně ozdobit, proměnit vás, zbožstit, odmítají ty církve, které nemohou pochopit Mé Tajemství (...) Dnes opět pláču z nebes: Bratři, proč podkopáváte Mé božství? Když tvrdíte,*

¹ Encyklika *Ut unum sint* Jana Pavla II, O ekumenismu, 58.

* Dekret o katolických východních církvích *Orientalium Ecclesiarum*.

¹⁵ Pozn. překl.: *Opravdový život v Bohu*, díl 2, Matice cyrilometodějská, 1995, 1. vyd., str. 56–57.

^M Symbolické jméno pro Krista.

že jste to vy, kteří znají, co je správné, potom proč váš duch plní Mou Církev? Já vás zvu kralovat se Mnou, Já vás zvu vládnout se Mnou, Já vás zvu slavit Mši a účastnit se Božího Tajemství způsobem, který jsem vpravdě ustanovil (...) Potvrzují Mou moc, když vyhlašují Mou strašnou moc, zpívají Mi chvály, uznávají Mou Všemohoucnost a Mé veliké divy, ale Já se stanu kamenem, o který se klopýtá, když přijde na měření Mé Božské Vznešenosti a Přítomnosti v Eucharistii.“ (16. 10. 2000)¹⁶

STAV MANŽELSKÝ

Dále ve své otázce vyjadřujete obavu, že někdy přistupuji ke svatému přijímání v katolickém kostele, jako „... starost o katolíky, kteří čtou „Opravdový život v Bohu“ a kteří by si mohli interpretovat tyto postoje mylně a mohli by mít pokušení přehlížet učení své vlastní Církvě.“ Výňatkem z kanonického práva, který jsem již výše citovala, se domnívám, že jsem v úplné shodě s církevní praxí katolické církve a nevidím důvod, proč by měli být katolíci negativně ovlivňováni.

Nejsem zastáncem rozvodů a nesnažím se mezi katolickými křesťany podporovat názory, že by mělo být dovoleno u rozvedených manželství uzavírání nových sňatků. Můj rozvod a uzavření nového občanského manželství se uskutečnilo před mým obrácením. Po svém obrácení jsem ve světle poselství „Opravdový život v Bohu“ zjistila, že má manželská situace není normální. Avšak nikdo kromě mě o tom nevěděl a já sama jsem se rozhodla projevit veřejnou lítost. Odsoudila jsem svou vlastní situaci v době, kdy o ní nikdo nic nevěděl. Když jsem si uvědomila svou chybu, vyhledala jsem autority své církve v Luisianě a podstoupila jsem proces, ve kterém bylo vše uvedeno do souladu s pravoslavnou církevní praxí týkající se manželství. Jsem pravoslavná křesťanka, která žije v souladu se svou církví a jejími principy jako kterýkoli jiný pravoslavný křesťan a jako takové je mi dovoleno přistupovat ke svatému přijímání jak v mé vlastní církvi, tak i v katolické při zachování výše uvedených zásad. V žádném případě nechci přehlížet zásady katolické církve týkající se manželství.¹⁷

3. otázka: Zmatky v terminologii týkající se Osob Svaté Trojice

Ve Vašich raných knihách, jak bylo uvedeno v Notifikaci, byla určitá nejasnost, co se týče Osob Svaté Trojice. Jsme si jisti, že se ztotožňujete s učením Vaší církve. Myslíte si, že byste nám mohla objasnit tyto výrazy? Pokud jde o záležitosti víry, nebylo by užitečné používat oficiální terminologii standardních katechismů, abyste se vyhnula zmatkům v mysli čtenářů Opravdový život v Bohu?

Pokud jde o tuto skutečnost, pokusím se vysvětlit toto jazykové dilema co možná nejlépe, ale zároveň bych chtěla připomenout, že nejsem teolog, který se vyjadřuje v odborném jazyce anebo přijímá vnuknutí v oficiální terminologii. Je jasné, že Pán se vyjadřoval takovým způsobem, abych mu rozuměla, přizpůsobil se mi, aby se mě mohl dotknout. Nemluví se mnou ani jazykem scholastické teologie, kterým nemluvil, ani když byl na této zemi a když říkal: „Otec a já jsme jedno“ (Jan 10,30), ani jazykem svatého Pavla, který napsal: „Pán je Duch“ (2 Kor 3,17). V Lurdech mluvila P. Maria s Bernardetou místním dialektem, který nebyl rozhodně dobrou francouzštinou. Také jsem se dověděla, že v inspirovaných knihách Písma je pozoruhodný rozdíl mezi vytříbenou řečtinou sv. Lukáše a jednoduchým jazykem sv. Marka. Sv. Kateřina Sienská

¹⁶ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 10, Matice cyrilometodějská, 2002, 1. vyd., str. 148.

¹⁷ Pozn. překl.: Vassula adresátu připojila v dodatku č. 1 dokument manželského osvědčení, který není součástí překladu.

ve svém Dialogu jednou vysvětlila: „Ty jsi můj Stvořitel, věčná Trojice, a já jsem Tvé stvoření. Skrze krev svého Syna jsi ze mě učinil nové stvoření.“^N Když nazýváme Krista Synem Trojice, zní to nekonvenčně, ale snažíme se to přijímat v dobrém smyslu...

Myslím si, že je úplně normální, když se mnou Kristus mluví spíše na mé jazykové úrovni než jazykem teologickým. Někdy jsem vyjadřovala svou osobní zkušenost s Bohem a spontánně jsem vyslovovala to, co jsem cítila bez kritické reflexe, jak tato slova budou znít jiným lidem a zda-li by nemohla být špatně pochopena. Bylo pro mě dost obtížné mluvit o Božích tajemstvích tak, aby to odpovídalo konvenčnímu jazyku. Naproti tomu teologové používají jazyk, který byl po staletí pečlivě tříben diskusí.

Nevím přesně, kterých částí raných spisů se týká tato otázka, ale domnívám se, že jde o způsob označení Krista ve smyslu „Otce“. Kristus je Syn Otce. V těchto pasážích se poselství nevztahuje k osobě Krista ontologickým nebo dogmatickým způsobem. Spíše jde o citlivý otcovský jazyk, tentýž jazyk, který Ježíš užíval ke svým učedníkům: „Mé děti...“ (Jan 13,33). Již Izajáš jmenoval Mesiáše „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti ...“ (Iz 9,5c).

Hned od začátku jsem nikdy nezaměňovala Otce, Syna a Ducha Svatého. Kristova přítomnost se mnou byla vždy spojena s otcovskou láskou. Když jsem v nějakém úryvku nazvala Ježíše Otcem, učinila jsem to proto, že se mnou mluvil otcovsky. Podobalo se to situacím, ve kterých otcové vysvětlují určité věci svým dětem s trpělivostí a láskou, aby mohly dále růst a rozvíjet se. Zde je příklad Kristových slov: „*Ať rosteš na duchu, Vassulo, protože je tvým úkolem předat dál všechna poselství, která jsme ti Já a Můj Otec dali. Moudrost tě bude vyučovat.*“ A já jsem pak odpověděla: „Ano, Otče.“ Ježíš řekl: „*Je tak krásné slyšet, že Mě nazýváš Otcem! Radoval jsem se, když z tvých rtů zaznělo ‚Otče‘.*“ (16. 2. 1987)¹⁸ V litanii k Nejsvětějšímu jménu Ježíš je Ježíš nazýván: „Otec budoucího světa“. V sekvenci svatodušní mše je Duch Svatý nazýván jako „Otec nebohých“.

Vybrala jsem sv. Simeona, teologa a světce, který je velmi drahý a významný pro moji pravoslavnou tradici, abych uvedla další podobné příklady. On říká: „Pro ty, kteří byli odstaveni, On (Kristus) hraje roli milujícího Otce, který shlíží na své děti, jak rostou a jak se vyvíjejí.“ (Teologická etická orace 4.269–270)¹⁹

Kritika se může také týkat jednoho konkrétního poselství z rané doby, ve kterém mě Pán chtěl vyučovat o Jednotě Svaté Trojice. Možná jde o toto poselství: „*Já jsem Otec a Syn. Rozumíš mi? Já jsem Jedno, jsem Všechno v Jednom.*“ (2. 3. 1987)²⁰ Zde chtěl náš Pán, abych pochopila dokonalou a ontologickou jednotu Nejsvětější Trojice; jak jsou tři Božské Osoby nerozděleny, a tak jsou dokonale jedno ve své povaze. Jak řekl sv. Simeon ve svém hymnu 45.7–21: „Tři v jednom a jeden ve třech ... Jak jsem mohl, Pane, poznat, že mám takového Boha, Pána a Ochránce, Otce, Bratra a Krále ...?“²¹ Postupně se každá ne-

^N Dialog sv. Kateřiny Sienské Dialogo della Divina Providenza, č. 167. Tato pasáž je citovaná v Římském breviáři 2. čtení pro 29. duben. (Pozn. překladatele: Nejedná se o oficiální překlad, přeloženo z dopisu Vassuly.)

¹⁸ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 1, Matice cyrilometodějská, 1994, 1. vyd., str. 68.

¹⁹ Pozn. překl.: Nejedná se o oficiální překlad, přeloženo z dopisu Vassuly.

²⁰ Pozn. překl.: Tato část poselství není uvedena v knize Opravdový život v Bohu, díl 1, Matice cyrilometodějská, 1994, 1. vyd., přeloženo z dopisu Vassuly.

oficiální terminologie krystalizovala, takže pokud měl někdo nějaké nejasnosti, později se vyjasňovaly.

Vzpomeňte si, jak papež Benedikt XIV. upozornil již v minulosti na kontroverzní pasáže ve spisech církevních otců a svatých:

„... co říkali, by se mělo co možná nejvíce přijímat v dobrém smyslu ... záhadná místa v jednom textu mohou být vysvětlena díky jiným jasnějším textům ... zkoumejte, co měl pisatel na mysli z celkového kontextu díla, ale ne na základě jedné konkrétní věty; shovívavost by se měla spojovat s přísností; soud nad myšlenkami, s kterými člověk nesouhlasí, by se neměl provádět na základě názorů, ale podle vztahů k dogmatům.“ (Konstituce o zavedení indexu)²²

V jednom z nejranějších poselství vyprávím, jak mě Ježíš požádal, „abych znázornila Svátou Trojici“. Popisují vidění světla. Jedno světlo vychází, pak další a ta tvoří třetí. Tenkrát jsem toto vidění komentovala takto: „Když je Syn v Otci, pak jsou jedno. Svátá Trojice je Jeden a tentýž. Mohou být tři, ale všichni tři mohou být jeden. Výsledek je Jeden Bůh.“ Dozvěděla jsem se, že toto tvrzení užívá metaforu, která je spjatá s Nycejským krédem, které vyznává, že Syn vyšel z Otce jako „světlo ze světla“. Tento obraz se stal od té doby běžně užívaným v křesťanském myšlení. Například Simeon teolog píše o „Jednom, který byl na začátku přede všemi věky, zrozený z Otce který je s Duchem, Bohem a Slovem trojjediný v jednotě, ale jedním světlem ve třech.“ (Hymnus 12,14–18)²³

Každý čtenář, který zná Bibli, jasně rozpozná, že jde o Boha Otce, protože když hovoří, užívá slova, jako: „Můj Syn Ježíš“ atd. Může se však stát, že mě ještě téhož dne Ježíš vyzve, abych pokračovala v poselství a mluvím ke mně. Čtenář, který zná Písmo svaté, chápe, že nyní jde již o Krista, protože mluví například o svých ranách nebo o kříži. Pokud jde o poselství, která mi začíná dávat například Otec a později v nich pokračuje Syn, obvykle obsahují poznámku: „později“. Pokud jsem nepřipojila k textu dovětek, který by pomohl čtenáři, bylo to proto, že z vyslovených slov se zdálo být úplně jasné, kdo vlastně hovořil, a tak jsem je nechala bez poznámky. Nikdy jsem nedostala žádný dopis od někoho ze svých čtenářů, ve kterém by mě žádal o vysvětlení v této záležitosti, ani mně nikdo nedsdělil, že by byl zmatený při četbě poselství. Víím pouze o dvou duchovních ze Spojených států, kteří však četli poselství nesprávným způsobem, a přestože se nikdy se mnou nese- tkali, opakovaně publikovali své názory ve zpravodajích.

V jedné pasáži „Opravdového života v Bohu“ Kristus říká: „Já jsem Trojice.“ Zde se Kristus sám ztotožňuje s božskou povahou Trojice, která je Jedno. Kristus je jedním v Trojici. Kristus vystupuje jako Bůh, protože je Jedno ve své povaze sdělované, a to každou ze tří Osob.

V další pasáži této knihy Kristus říká: „... *Buď požehnána, Mé dítě. Já, Tvůj svatý Otec, tě miluji. Jsem Svátá Trojice.*“ Pak připojil: „*Poznala jsi to správně.*“ (Když Ježíš říkal: „*Jsem tvůj Otec*“, viděla jsem ho trojitě jako nějaký fantastický obraz jedné osoby, která je stvořena tak, že jsou to osoby tři, přičemž jedna osoba vychází z druhé, všechny jsou

²¹ Pozn. překl.: Nejedná se o oficiální překlad, přeloženo z dopisu Vassuly.

²² Pozn. překl.: Nejedná se o oficiální překlad Constitution of introduction of the Index, přeloženo z dopisu Vassuly.

²³ Pozn. překl.: Nejedná se o oficiální překlad, přeloženo z dopisu Vassuly.

si vzájemně podobné a všechny tři jsou totéž.) „*Jsem Svatá Trojice, všichni v jednom...*“ (11. 4. 1988)²⁴ (Jedinečný, nerozdělený, jedné podstaty a jedné substance.) Jestliže se člověk dívá na úvodní tvrzení připisované Ježíši, mohl by se podívat nad tím, jestli se neztotožňuje s Otcem a pak s celou Trojicí. Ale jestliže čteme dále, je jasné, že nikoli.

Kristus se snažil mě vyučovat o jednotě Svaté Trojice, jak jsou tyto tři Osoby nerozdělené a tvoří úplnou jednotu. Tato jednotu Trojice nepochází především ze skutečnosti, že tyto tři Osoby jsou nerozdělené (jako neoddělitelní přátelé!), ale ze skutečnosti, že každá z nich vlastní tutéž jedinečnou božskou povahu a liší se pouze vzájemnými vztahy. V jiné pasáži „Opravdového života v Bohu“ mě Kristus učí, jak je možné rozpoznat Trojici v každé Osobě jako jednu a tutéž substanci: „... *což nejsem štědrý? Což nejsem Nejvyšší? Mějte proto důvěru, protože všichni jste v náručí svého Otce. Já, Svatá Trojice, jsem Jeden a Týž ...*“ (25. 7. 1989)²⁵

Abychom toto vyjádřili způsobem myšlení odpovídajícího tradici pravoslavné církve, bude asi užitečné obrátit se na knihu Basila Krivischeineho O svatém Simeonovi. Zde je to vyjádřeno lepším způsobem, než bych to vyjádřila já. „Bůh je nade všechna jména, je Trojice, a přece jeden a jeho jednotu nelze vyjádřit.“²⁶ A ze svatého Simeona samotného:

„I když Tě nazýváme různými jmény, Ty jsi jedna bytost ... Toto bytí má ve své povaze tři osoby (hypostaze), jedna božská Přirozenost, jeden Bůh je jediná Trojice, nejedná se o tři bytosti. A přece Jeden jsou tři podle osob (hypostazí). Jsou stejné povahy, jeden vůči druhému podle přirozenosti, mají tutéž sílu, tutéž podstatu, spojení bez jakékoli záměny způsobem, který převyšuje naše chápání. Naopak jsou odlišní, oddělení bez rozdělení, tři v jednom a jeden ve třech.“ (Hymnus 45.7–21)²⁷

V další pasáži „Opravdového života v Bohu“, Kristus zdůrazňuje jejich božskou Jednotu: „*Jsem Ten, který zachraňuje; jsem váš Vykupitel; jsem Svatá Trojice, všichni v Jednom, jsem Duch milosti...*“ (28. 7. 1989)²⁸

Zde mi Ježíš říkal, že On je v Otcí s Duchem, stejně jako Otec a On jsou v Duchu. On, Syn, je a zůstává spoluvěčný v Otcí s Duchem Svatým. Můžeme si také vzpomenout na Kristova slova: „Bůh je duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v duchu a v pravdě.“ (Jan 4,24) Také slova sv. Pavla jsou velmi důležitá: „... Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda.“ (2 Kor 3,17)

Člověk nikdy nenajde Otce odděleného od Syna nebo Ducha, ani Syna odděleného od Otce nebo Ducha a ani Ducha, s tou výjimkou, že s Duchem je v jednotě Osoba, od které pochází. Vyjádření: „*Já jsem Svatá Trojice, všichni v Jednom*“, odpovídají i další obdobné stati v poselstvích. Rovněž další úryvek z citované knihy říká konkrétně: „*Syn je v Otcí. Jsou jedno. Svatá Trojice je Jeden a Týž: tři Osoby, ale jeden Bůh: jeden a tři.*“ (23. 11. 1987)²⁹

²⁴ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 2, Matice cyrilometodějská, 1995, 1. vyd., str. 118–119.

²⁵ Pozn. překl.: Tamtéž, díl 3, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 85.

²⁶ Pozn. překl.: Nejedná se o oficiální překlad, přeloženo z dopisu Vassuly.

²⁷ Pozn. překl.: Nejedná se o oficiální překlad, přeloženo z dopisu Vassuly.

²⁸ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 3, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 88.

²⁹ Pozn. překl.: Tato část poselství není uvedena v knize Opravdový život v Bohu, díl 2, Matice cyrilometodějská, 1995, 1. vyd., přeloženo z dopisu Vassuly.

Zvlášt ráda bych vysvětlila tyto dva výrazy, které se často objevovaly v knihách Opravdový život v Bohu. Kristus říká: „...*abyste byli jedno, tak jako Nejsvětější Trojice je Jedno a Totéž.*“ (10. 10. 1989)³⁰ Nebo další výrok: „*Modlete se, aby moje stádo bylo jedno, jako Já a Otec jsme Jeden a Týž.*“ (29. 3. 1989)³¹

Chtěla bych zde upozornit na jednu důležitou okolnost, když Kristus užívá slovo „Týž“, je to jiné, než když člověk přeloží toto slovo do italštiny nebo francouzštiny, neboť přitom může dojít ke změně jeho významu. Ráda bych zdůraznila, že za chybné překlady nemohu nést odpovědnost. V angličtině (což je původní jazyk spisů) neznamena „tutéž osobu“ (the same person), ale znamená „shodnou osobu“ (equal person) ve smyslu „jednoty, podstaty a povahy“.

Dále existují úryvky, ve kterých mluví Svatá Trojice střídavě jedním hlasem. Ale i tak je to velmi jasné. Zde je jeden příklad: „... *tvůj zděšený výkřik prorazil nebesa a dospěl k uším Nejsvětější Trojice ... mé dítě!*“ Otcův hlas plný radosti se rozléhal celým nebem. „*Ach, teď jí dám proniknout do svých ran (to promluvil Syn) a dám jí jíst své tělo a pít svou krev. Zasnoubím si ji a bude Má navěky. Ukážu jí lásku, kterou k ní mám, a její rty od té chvíle budou po Mně žít a její srdce bude Mým útlukem.*“ Hned nato řekl Duch Svatý: „*A Já, Duch Svatý, na ni sestoupím, abych jí odhalil pravdu a naše hlubiny. Připomenu skrze ni světu, že největší ze všech darů je láska.*“ A poté Svatá Trojice mluvila jedním hlasem: „*Proto oslavujme. Ať slaví celá nebesa!*“ (22. 12. 1990)³²

Tajemství Nejsvětější Trojice, její jednota spojená s rozdílnými rysy každé ze tří osob a vztahem mezi nimi, je jedním z největších tajemství křesťanské víry. Avšak skutečnost, že Trojice je takovým nekonečným tajemstvím, by nám neměla bránit v tom, abychom chválili její divy a vyhýbali se rozhovoru o ní, ačkoli lidský jazyk nikdy nebude schopen vyjádřit krásu a nezměrnost Jednoho, ale Trojjediného. Tajemství Nejsvětější Trojice je natolik ústřední pro naši víru, že stojí nade všemi ostatními tajemstvími naší víry a rozlévá na ni své světlo. Toto bylo opět velice jasně zdůrazněno v Katechismu katolické církve:

„Tajemství Nejsvětější Trojice je hlavní tajemství víry a křesťanského života. Je to tajemství Boha, jaký je sám o sobě. Toto tajemství je tedy zdrojem všech ostatních tajemství víry; je světlem, které je osvěcuje. Je to nejzákladnější a nejpodstatnější učení v hierarchii pravd^o víry. Celé dějiny spásy nejsou ničím jiným než dějinami různých cest a prostředků, kterými se jediný a pravý Bůh: Otec, Syn a Duch Svatý, zjevuje, smiřuje a spojuje se sebou lidi, kteří se odvracejí od hříchu.“^p (KKC 234)

4. otázka: Protologie a eschatologie

Existují také těžkosti, pokud jde o protologii a eschatologii. V jakém smyslu vidí duše Boha předtím, než je vdechnuta do těla? Jakou máte představu o místě nových letnic v rámci historie spásy ve vztahu k paruzii a vzkříšení z mrtvých?

³⁰ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 3, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 129.

³¹ Pozn. překl.: Tato část poselství není uvedena v knize Opravdový život v Bohu, díl 3, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., přeloženo z dopisu Vassuly.

³² Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 4, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 62.

^o Kongregace pro klérus, Directorium catecheticum generale, 43.

^p Tamtéž, 47.

Protologie: Nevěřím v žádnou formu reinkarnace, naopak mé spisy hovoří proti reinkarnaci a New Age: „Tyto satanovy doktríny vás učí věřit v reinkarnaci, ale neexistuje žádná reinkarnace; oni zachovávají vnější zdání náboženství, ale zavrhli jeho vnitřní sílu – Svatého Ducha a svaté přijímání.“ (19. 4. 1992)³³ Pasáž, které se dotýkáte, by mohla být následující:

... Pak uprostřed tohoto zářivého světla vaše duše uvidí to, co oni kdysi ve zlomku vteřiny viděli, okamžik vašeho stvoření ... Uvidí Toho, kdo vás nejdříve držel v rukou, oči, které vás první viděly. Budou vidět ruce Toho, který vás utvářel a který vám žehnal ... uvidí nejněžnějšího Otce, vašeho Stvořitele ... (15. 9. 1991)³⁴

Tento úryvek je vyjádřený poetickým a mystickým jazykem. To, co je zde řečeno, se v žádném případě netýká preexistence duše. Spíše hovoří o tom, jak Bůh miluje a žehná každé duši od okamžiku jejího stvoření. Myslím, že jsme stvořeni podle obrazu Božího a máme jeho otisk v hlubině naší duše, proto lidé mají přirozenou touhu po svém Stvořiteli, kterou může naplnit jenom On, jak říká sv. Augustin: „Srdce bylo stvořeno pro Boha a zůstává nepokojným, dokud v Něm nespočine.“ Důležitá věc, kterou jsem chtěla touto větou sdělit, je, že neseme obraz Boží v hlubině našeho bytí od okamžiku našeho stvoření.

Eschatologie: Bylo řečeno, že obhajují chybný milenarismus, podle kterého má být nastolen nový řád a materiální „nová nebesa a nová země“ ještě před druhým příchodem Krista. Tento názor je mylný a nenachází se v žádném z poselství. Jsem si dobře vědoma toho, že katolická církev zavrhla milenarismus v tomto smyslu, jak je uvedeno v Katechismu katolické církve:

„Tento antikristovský podvod vyvstává pokaždé, když někdo předstírá, že v průběhu dějin splní mesiášskou naději, která se může naplnit pouze mimo dějiny, a to eschatologickým (posledním) soudem; Církev zavrhla i umírněnou podobu tohoto falšování očekávaného království, nazývanou ‚milenarismus‘, zvláště ve formě politického, ‚od základu zvrhlého‘ sekularizovaného mesiášství.“ (KKC 676)

Ve spisech díla „Opravdový život v Bohu“ je mnoho pasáží s takovými termíny, jako jsou: nová nebesa a nová země, rovněž druhé letnice nebo někdy také nové letnice, ale tyto pojmy je nutné chápat jako metafory. Jejich uskutečnění nemůžeme očekávat jako změnu v běžném pojetí naší historie před druhým příchodem Krista, což by znamenalo nové uspořádání. Tato slova vyjadřují vrcholnou naději, že Kristus nás v síle Ducha Svatého zevnitř obnoví. Jde o oživení víry a obnovu Církve, po které tolik toužíme. Plodem obnovy, ve kterou doufáme, má být uzdravení schizmatu v Těle Kristově. Již papež Jan XXIII., když se modlil o seslání druhých letnic, měl vizi takové obnovy: „Ó božský Duchu ... obnov v našich dnech své divy příchodem druhých letnic.“ Při několika příležitostech použil tento termín také náš současný papež Jan Pavel II., jako např. v dopise ctěnému otci Josephovi Chalmersovi, generálnímu představenému Kongregace bratří Nejsvětější P. Marie z hory Karmel, 8. 9. 2001: „... vyprošuji Vám plnost Boží milosti. Ať na Vás sestoupí Duch Svätý a osvíti Vás jako při druhých letnicích, abyste mohl objevit vůli Vašeho nebeského milosrdného Otce. Tak budete schopni účinně promlouvat k mužům a ženám formou, které rozumějí.“ (srov. Sk 2,1–13)

³³ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 5, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 33.

³⁴ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 4, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 157–158.

V mých spisech se užívá rovněž metaforický jazyk v souvislosti s oživením víry, kdy Pán může obnovit svůj trůn v našich duších: „*Pojďte a učte se: nová nebesa a nová země budou, až ve vás zřídím svůj trůn, protože dám zadarmo vodu ze zdroje života každému, kdo žízní.*“ (3. 4. 1995,³⁵ srov. Zj 21,6)

Myslím, že tato slíbená obnova již začala a přichází pouze skrze milost, neboť Boží milosrdenství je nad námi, aby rozlévalo, jako nikdy předtím v historii, svého Ducha na celé lidstvo a její růst bude pokračovat, protože milost nad námi svítí v tyto dny jako paprsky slunce, které nás zahřívají.

Bůh mně dal tu milost a ukázal mi stav víry křesťanů naší doby. Bylo to žalostné, a to je to nejmírnější označení, které člověk může použít. Mnoho poselství je naplněno bolestným odpadem od víry, který zasáhl křesťanský svět. Pán nám ale dává naději a oznamuje nám, že přijde obnova, proměna a oživení skrze zásah Ducha Svatého. Žízeň po Bohu nám bude dána skrze milost Ducha Svatého. Zde je několik úryvků: „...*kdy vás Můj Svatý Duch pozvedne z vašeho velkého odpadlictví, aby se s vámi oženil. Generace, spadne z tebe zkaženost tvé doby, svou vlastní rukou strhnu tvůj smrtící závoj, abych tě oblékl do tvých svatebních šatů...*“ (20. 10. 1990)³⁶ „*Všechno stvořím nové. Všechny vás obnovím svým Svatým Duchem.*“ (27. 6. 1991)³⁷

V mých spisech není uvedeno, kdy se to stane, ani do jaké míry Pán vybuduje své království, jak všichni doufáme a vyprošujeme: „*Přijď království tvé.*“ Myslím, že obnova již začala uvnitř nás a na jejím růstu se bude vždy podílet naše dobrá vůle a spolupráce. Lze ji přirovnat k přílivu v moři, který sice přichází pomalu, ale nikdo ho nemůže zastavit.

Nové letnice nebo druhé letnice jsou nadějí naší obnovy. Jde o vylití Ducha Svatého, který obnoví stvoření. V Opravdovém životě v Bohu je tato událost srovnatelná s knihou Zjevení ve 21. kapitole. V poselství ze dne 3. 4. 1995 je uvedeno:

„*Pojďte a učte se: nová nebesa a nová země budou, až ve vás zřídím svůj trůn, protože dám zadarmo vodu ze zdroje života každému, kdo žízní. Dovolte tedy Mému Svatému Duchu vtáhnout vás do Mého království a do věčného života. Ať zlo už nad vámi nezíská moc, abyste nezemřeli. Dovolte Mému Svatému Duchu kultivovat vaši půdu a dělat ve vás pozemský ráj, dovolte Mému Svatému Duchu udělat novou zemi, abyste se pro Něho stali úrodnou půdou³⁸, aby vaše první země, která byla majetkem ďábla, zmizela. Pak i ve vás znovu zazáří má sláva a všechna božská semena zasetá ve vás Mým Svatým Duchem vyraší a porostou v mém božském světle; dovolte Mému Svatému Duchu proměnit vaši duši v druhý ráj, v novou zemi, kde můžeme (Nejsvětější Trojice) zřídít ve vás svůj domov...*“

A co nová nebesa, Pane? (otázka Vassuly)

„*Nová nebesa? Ta také budou v tobě, když ti Můj Svatý Duch bude vládnout ve svatosti. Můj Svatý Duch, shodující se s Mým trůnem, bude zářit do tvé temnoty jako nádherné slunce na nebi, protože ti bude dáno slovo, aby vyjádřilo myšlenky a řeč podle Mého přání, všechno řečené se bude shodovat s Mou představou a myšlením.*“

³⁵ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 7, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 125.

³⁶ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 4, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 41.

³⁷ Pozn. překl.: Tamtéž, str. 132.

Všechno, co budeš dělat, bude k Našemu obrazu, protože Duch tvého Otce bude mluvit v tobě a tvůj nový vesmír bude kráčet s Mým Svatým Duchem, aby získal zbytek hvězd (symbolicky – lidí) pro Mou slávu a ty, kteří nezachovávali Můj zákon a byli jako prchavý stín úplně odvrženi do temnoty, nikdy nepoznali naději a svatost, kterou jsem vyhradil pro vaše časy.

Nová nebesa budou, když se na vás všechny bude vylévat Můj Svatý Duch shůry, z nejvyššího nebe. Ano, pošlu do vás svého Svatého Ducha, aby udělal nebe z vaší duše, abych v tomto novém nebi byl třikrát oslavován... a tak jako budou narovnány stezky těch, kdo přijali Mého Svatého Ducha, tak jejich tma a chmury budou proniknuty světlem a zářivé hvězdy jim budou na věky svítit. Brzy zmizí tato země a nebe, protože zářivá sláva mého trůnu bude svítit ve vás všech. (3. 4. 1995)³⁹

Jak vidíte, vše, co se týká obnovy a nových letnic, je popisováno jazykem symbolickým, metaforickým a poetickým. Vysvětlovala jsem lidem, že by nikdy neměli očekávat senzační události, protože Bůh raději pracuje ve skrytosti, ačkoli Jeho jazyk může znít velmi působivě a mocně. Mnohé události, jako nové letnice, bychom neměli očekávat jako viditelné plameny nad našimi hlavami. Když jedná Bůh, často jedná jemně a ve skrytosti, takže mnozí, kteří očekávali senzační události, si nemusí Jeho konání zpočátku vůbec všimnout.

5. otázka: „Opravdový život v Bohu“ jako hnutí?

Jaká je skutečná identita hnutí „Opravdový život v Bohu“ a co vyžaduje od svých následovníků? Jakou má toto hnutí strukturu?

„OPRAVDOVÝ ŽIVOT V BOHU“ NENÍ HNUTÍ, ALE VOLÁNÍ K APOŠTOLÁTU
Není hnutí ani instituce. Je to volání ke smíření a k jednotě určené každému bez ohledu na to, kým je. Toto volání se netýká pouze křesťanů, ale rovněž přitahuje nekřesťany, aby přijali Krista. Po čtení inspirovaných spisů knihy „Opravdový život v Bohu“ bylo pokřtěno několik židů, muslimů, buddhistů a hinduistů, ačkoliv spiritualita těchto poselství je trinitárně kontemplativní, úplně ponořená v křesťanství. Kristus se modlil k Otci a říkal: „Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve Mě uvěří.“ (Jan 17,20) A tak Bůh otevírá mnoho dveří skrze svoji milost. Hned od začátku mně byla oznámena tato apoštolská práce.

„Až přijde čas ukázat poselství, Bůh ti dá svůj pokoj a svou sílu. Bůh si bude přát, abys každému předávala tato poselství ...“ (můj anděl 6. 8. 1986)⁴⁰ „Nemusíš se bát, budeš pracovat pro Ježíše Krista. Budeš pomáhat ostatním, aby duchovně rostli...“ (můj anděl 7. 8. 1986)⁴¹ „Až budeš naplněná Duchem Svatým, budeš moci vést ke Mně ostatní...“ (Ježíš 5. 9. 1986)⁴² „Když jsem tě tímto způsobem povolal, chtěl jsem také vést ostatní, protože ti všichni, kteří Mě opustili, Mě neslyší, proto má toto volání písemnou podobu ...“ (Bůh Otec 18. 11. 1986)⁴³

³⁸ Pozn. překl.: Úprava textu z původního: „aby se ve vás dařilo vaší půdě“.

³⁹ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 7, Matice cyrilometodějská, 1996, 1. vyd., str. 125–127.

⁴⁰ Pozn. překl.: Toto poselství je v připravované knize Můj anděl Daniel.

⁴¹ Pozn. překl.: Tamtéž.

Buddhističtí mniši z Hirošimy se také dověděli o těchto poselstvích a pozvali mě, abych promluvila v jejich chrámu, rovněž byl přítomen katolický biskup. Byl výroční den atomového útoku. Předala jsem jim zcela křesťanské poselství, pak jsem jim nabídla jeden obrovský růženec, aby si jej zavěsili na stěnu, u které meditují, a rovněž jsem jim dala sochu P. Marie Fatimské, kterou umístili na svém nádvoří.

Židé, kteří četli poselství knihy „Opravdový život v Bohu“, žádali o křest a jeden z nich přeložil 1. díl této knihy do hebrejštiny. Nyní tato kniha čeká na vydání. Ti všichni žijí v Izraeli.

Nedávno jsem byla požádána, abych promluvila na otevřeném prostranství k lidem v Dhace v Bangladéši. Pozvali také jednoho imáma z mešity, který jejich nabídku přijal a zahájil toto setkání modlitbou; dostavilo se tam také mnoho muslimů. Dále se setkání zúčastnili i představitelé hinduistů a buddhistů a také katoličtí kněží. Poselství bylo opět naprosto křesťanské (vybrané z inspirovaných spisů „Opravdový život v Bohu“). Ústřední téma poselství, které jsem jim předala, představovalo Boha jako Lásku, s výzvou smířit se s Bohem i s bližními a učit se vzájemné úctě. Po ukončení tohoto setkání se chtěli dva muslimové stát křesťany a přijmout křest. „*Chci, aby všechny národy slyšely má slova. Povedu vás a ukážu vám cestu, po které máte jít ...*“ (10. 1. 1987)⁴⁴

KONTEMPLATIVNÍ VÝUKA

Inspirované spisy učí čtenáře poznávat Boha a porozumět Mu. Mnoho lidí věří v Boha, ale neznají Ho, a tak nás poselství povzbuzuje k tomu, abychom vytvořili intimní vztah s Bohem, a tak prožívali svůj život ve společenství s Ním. Takto sjednocení s Kristem skrze Ducha Svatého jsou věřící vedeni k tomu, aby svým životem následovali Krista.

V Bibli stojí: „Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se bohatýr nechlubí svou bohatýrskou silou, ať se boháč nechlubí svým bohatstvím. Chce-li se něčím chlubit, ať se chlubí, že je prozíravý a zná mne.“ (Jer 9,22–23)

ZAKLÁDÁNÍ MODLITEBNÍCH SKUPIN

Spisy „Opravdový život v Bohu“ nás učí jednoduché modlitbě srdcem a vedou nás k tomu, abychom náš život proměnili v nepřetržitou modlitbu, což znamená, že žijeme neustále v Bohu a Bůh v nás. Poselství nás také silně volá k zakládání modlitebních skupin po celém světě. Ve více než 60 zemích byla uspořádána setkání, a tak mohu dosvědčit, že ve všech těchto zemích již byly založeny modlitební skupiny. V každé z těchto zemí jich existuje několik. Například ve Francii existuje 48 ekumenických modlitebních skupin inspirovaných spiritualitou tohoto spisu. V Brazílii, což je větší země, je více než 300 ekumenických modlitebních skupin. Každá modlitební skupina, ať jsou to křesťané pravoslavní nebo protestanti, anglikáni nebo baptisté, všichni začínají společně modlitbou růžence.

„*Jak toužím po tomto dni! Dni, kdy tě pošlu ke všem národům, budou se učit milovat Mě a více Mi rozumět. Moudrost se podělí o své bohatství s celým lidstvem ...*“ (Ježíš 25. 1. 1987)⁴⁵

⁴² Pozn. překl.: Toto poselství je v připravované knize Můj anděl Daniel.

⁴³ Pozn. překl.: Tamtéž.

⁴⁴ Pozn. překl.: Tamtéž.

VĚRNOST UČENÍ CÍRKVE

Když člověk čte Písmo, učí se zůstat věrný Církvi. Říkám lidem: „I když vás vyhodí z kostela, vraťte se oknem, ale nikdy neodcházejte z Církve.“ Poselství nás učí navštěvovat Nejsvětější svátost a přebývat s Ježíšem v adoraci. Učí nás žít podle svátostí Církve a zachovávat Tradici, učí nás sebezáporu, pokání, postu a zvláště nás učí přistupovat ke svátosti smíření. Vedou nás k tomu, abychom toužebně navštěvovali mši svatou, pokud možno denně. Vysvětlují nám důležitost eucharistie.

„A skrze toto communio posvěcují všechny, kteří Mě přijímají, zbožšťují je, aby se stali tělem Mého Těla, kostmi Mých Kostí. Tím, že jíte Mne, který jsem božský, se vy a Já stáváme jediným tělem duchovně sjednoceným. Stáváme se příbuznými, neboť Já vás mohu proměnit v účastníky božství. Skrze své božství zbožšťuji lidi ...“ (Ježíš 16. 10. 2000)⁴⁶

AKTIVITY: CHARITNÍ DOMY VEDENÉ ČTENÁŘI

Poté co mi byla dána milost vidění Matky Boží v roce 1997, když jsem stála před místem Ježíšova narození v Betlémě, slyšela jsem ji říkat, že duchovní pokrm nestačí, ale že člověk musí myslet na chudé a také je sytit. Hned poté, když jsem to oznámila našim modlitebním skupinám, přihlásili se mnozí dobrovolníci, aby mi pomohli při otevírání charitativních domů pro chudé. Jmenují se „Beth Myriam’s“. V Bangladéši je jeden, ve Venezuele čtyři, v Brazílii tři, na Filipínách dva, v Keni je jeden dětský domov a brzy bude otevřen také v Portoriku, jeden v Indii, jeden v Rumunsku a jeden dětský domov na Ukrajině.⁴⁷ Veškerá činnost je založena na dobrovolnících. Domy „Beth Myriam’s“ působí pouze na základě darů. Jedná se o místní iniciativy, místní domy bez jakéhokoliv strukturálního propojení. Tyto domy jsou samostatné, vedou je lidé z modlitebních skupin a rovněž v těchto domech pracují. Tato péče o chudé nezahrnuje pouze zajištění stravy, ale také lékařskou péči, oděv a vzdělání pro děti. Jsou vedeny v duchu neustálé modlitby a mají ekumenickou povahu.

„Buduj Naše útulky (Beth Myriam’s), kdekoliv můžeš. Pozvedej utiskované, pomáhej sirotkům, chraň Mě, vysvoboď Mě ze stoky a nasyť Mě. Zbav Mě Mých břemen a těžkostí. Podporuj Mě a dodej Mi odvahu, ale především Mě miluj. Všechno, co prokážeš poslednímu z Mých bratrů, děláš pro Mne... žehnám těm, kdo podporují Můj život. Ať zůstanou čestní a milující. Jsem s tebou...“ (Ježíš 27. 3. 2002)⁴⁸

VOLÁNÍ K EVANGELIZACI

Někteří čtenáři „Opravdového života v Bohu“ byli zasaženi v srdci a pocítují touhu stát se svědky ve světě a přispívat k hlásání radostné zvěsti. Stali se poslušnými nástroji Duchu Svatého, který jim dává milost slova a víru, a tak jsou schopni vydávat svědectví ve světě a zvat lidi k životu modlitby a učí je zakládat modlitební skupiny. Cílem je přivádět tyto lidi ke změně života, aby se jejich život stal nepřetržitou modlitbou. Několik lidí z modlitební skupiny v Dhace chodí do vesnic (k muslimům) a čtou jim poselství. Mnozí tak uvěří a chtějí přijmout křest.

„Chtěl bych z každé z nich udělat živoucí pochodeň lásky. Cti Mě teď a evangelizuj s láskou pro Lásku!“ (Ježíš 27. 1. 1989)⁴⁹

⁴⁵ Pozn. překl.: Toto poselství je v připravované knize Můj anděl Daniel.

⁴⁶ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 10, Matice cyrilometodějská, 2002, 1. vyd., str. 148.

⁴⁷ Pozn. překl.: Vassula adresátu připojila v dodatku č. 2 další informace o charitativních činnostech, který není součástí překladu.

⁴⁸ Pozn. překl.: Opravdový život v Bohu, díl 11, Matice cyrilometodějská, 2004, 1. vyd., str. 121.

⁴⁹ Pozn. překl.: Tamtéž, díl 2, Matice cyrilometodějská, 1995, 1. vyd., str. 235.

ÚCTA K PANNĚ MARIÍ

Opravdový život v Bohu nás vede k tomu, abychom se stali dětmi Matky Boží, protože její Neposkvrněné srdce není nikdy odděleno od Nejsvětějšího srdce Ježíšova, ale vytváří s ním dokonalou jednotu. Naše Matka je naší oporou a my to víme. Všichni, kdo se připojí k našim modlitebním skupinám, ať jsou to luteráni, kalvinisté nebo jiní, jsou vedeni k tomu, aby ctili P. Marii a naše svaté a modlili se k nim.

„Nevšimla sis, jak je Moje Srdce dojaté a stále velebí Její Srdce? Jak může toto Srdce, které nosilo vašeho Krále, být odmítnuto někým, kdo Mě o něco prosí? Všichni věrní, velejte Její Srdce, velebením Jejího Srdce velebíte Mé Srdce.“ (Ježíš 25. 3. 1996)⁵⁰

ASOCIACE OPRAVDOVÉHO ŽIVOTA V BOHU

Jestliže v některých zemích existují asociace Opravdového života v Bohu, pak je to pouze z legislativních důvodů ve spojení s podporou evangelizace a publikování knih. Jestliže jsme v některých zemích založili asociace, bylo to jen z důvodu poslušnosti vůči místním zákonům. Jde například o otevření poštovní schránky ve spojení s názvem Opravdový život v Bohu. Nikdy jsem nemyslela na založení nějakého hnutí. Knihy jsou přeloženy do 38 jazyků a nikdy jsem neobdržela žádné autorské honoráře, kromě těch při publikování v nakladatelství PARVIS, neboť nakladatel mi vysvětlil, že je to jeho pravidlem. Tyto peníze jsou věnovány na charitativní práce pokrývající náklady na knihy a také cestovní výlohy při svědectvích v zemích třetího světa, které nemají vlastní prostředky.

OSTATNÍ AKTIVITY

Každé dva roky se hlásí dobrovolníci z modlitebních skupin, aby mi pomohli uspořádat mezinárodní ekumenické sympozium. Současně to pojmáme jako pouť. Do dnešního dne se konala celkem čtyřikrát. Největší jsme měli v roce 2000 do Svaté země (v době přítomnosti Svatého otce), bylo tam 450 lidí z 58 zemí. Bylo s námi 75 duchovních z 12 různých církví. V letošním roce je snaha uspořádat toto setkání v Egyptě.

Miluji dům Páně a především miluji Boha, jsem jeho velkým dlužníkem za milosti, které mi byly uděleny. Jednou mi řekl: „*Dal jsem ti vše zadarmo, tak zadarmo dávej.*“ A tak se snažím to dělat, předávám Jeho Slova všem, kteří chtějí naslouchat.

Ještě jednou Vám děkuji, že jste mi umožnil osvětlit otázky týkající se mých spisů a mých aktivit. Na webové stránce www.tlig.org najdete další informace. Ze srdce Vás prosím, abyste vyřídil můj pozdrav Jeho Eminenci kardinálu Josephu Ratzingerovi, J. E. Mons. Tarcisiu Bertonemu a Mons. Gianfrancu Girottimu, rovněž Jejích excelencím z Kongregace pro nauku víry. Znovu jim děkuji, že mi dali tuto příležitost vysvětlit mé dílo. Doufám, že jsem splnila Vaše očekávání. Jsem ochotná odpovědět ústně nebo písemně na jakékoli další případné otázky. Také jsem připravena přijmout jakékoli podněty z Vaší strany, týkající se objasnění některých výrazů v knihách „Opravdový život v Bohu“. Pokud to bude nezbytné, mohu přiložit takováto vysvětlení k novým vydáním mých knih.

S upřímnou úctou Vám posílám co nejsrdečnější pozdravy a přání.

V Kristu srdečně zdraví
Vassula Ryden

⁵⁰ Pozn. překl.: Tamtéž, díl 8, Matice cyrilometodějská, 1999, 1. vyd., str. 65.

Vassula and Cardinal Ratzinger

On July 10th 2004, the Prefect of the Congregation for the Doctrine of Faith, Cardinal Ratzinger, sent a letter to a number of bishops concerning the same Congregation's judgment of Vassula Rydén who visited a number of Nordic countries from 2nd to 11th October 2004.

A short presentation of Vassula for those who do not know her: She is born in 1942 in Egypt of Greek parents belonging to the Greek Orthodox Church. After having been married to a Swede she traveled the world belonging to the higher social classes. She was not a practicing Christian. In 1985, while living in Bangladesh, she met God in a special way which was the beginning of a deep Christian life. Jesus truly entered her life and she started writing down her daily conversations with him. Vassula hears Jesus' voice, but the strange thing about this communication that continues to this day is that Jesus at the same time guides her hand, i.e. he writes his messages by using her hand. This is seen very clearly in the handwritten manuscripts that have been published. Several renowned theologians have written about this hand-writing that as a phenomenon on a number of points differs from the so-called "automatic writing". Since then she has traveled the world and evangelized on the basis of her writings that carry the name True Life in God.

The 6th of October 1995 the Congregation for the Doctrine of Faith issued a Notification in response to many Catholic bishops and faithful that had written for guidance. The Congregation for the Doctrine of Faith at the time decided to warn the faithful not to consider Vassula's writings as supernatural and questioned certain dogmatic expressions in them. The Notification raised a storm of protestation from renowned theologians who were convinced of the authenticity of the writings.

The last couple of years an ongoing communication has taken place between the Congregation and Vassula resulting in a document to a number of bishops' conferences that had expressed particular concern to have the Congregation's opinion of Vassula clarified. The document is signed by Cardinal Ratzinger himself. He mentions in the letter that Vassula in her answers to the Congregation printed in the latest volume of "True Life in God" has supplied "*useful clarifications regarding her marital situation, as well as some difficulties which in the aforesaid Notification were suggested towards her writings and her participation in the sacraments*".

This statement sounds rather laconic, but on the basis of the 1995 Notification it means that the Congregation is satisfied with her answers and no longer holds on to the dogmatic reservations against her. Understandably, the Congregation abstains from concluding whether she is truly God's instrument, but rather leaves it to the individual bishop, priest or believer to make their own judgement, only, the document says that bishops if necessary should give indications for the ecumenical prayer groups that Vassula organizes.

There are abundant testimonies from different denominations and even from non-Christians indicating that people have come to a real and deep faith in Christ by reading and listening to Vassula. Jesus says that spiritual things are to be judged by their fruits. There can be no doubt that the fruits of Vassula's activities are good, but every one has to discern, whether she is one of Jesus Christ's instruments today. On the basis of Cardinal Ratzinger's short letter it is now without the shadow of doubt that a Catholic with a clear conscience can consider Vassula as sent from God. Of course, everyone is free not to do so, but it is no-longer possible to posit dogmatic grounds to reject her. To judge spiritual things one needs to listen to one's heart. Freedom and respect for each other's opinions are imperative when dealing with apparitions and prophecies.

20.10.2004

Fr. Lars Messerschmidt
The Catholic Church in Denmark

Vassula a kardinál Ratzinger

Dne 10. července 2004 prefekt Kongregace pro nauku víry, kardinál Ratzinger, rozeslal řadě biskupů dopis, obsahující posudek téže Kongregace na Vassulu Ryden, která navštívila skandinávské země 2.–11. října 2004.

Krátké představení Vassuly pro ty, kteří ji neznají: Narodila se roku 1942 v Egyptě řeckým rodičům řeckopравoslavného vyznání. Poté, co se provdala za Švéda, cestovala po světě a patřila k vyšším sociálním vrstvám. Nepraktikovala křesťanství. Při pobytu v Bangladéši v roce 1985 se zvláštním způsobem setkala s Bohem, což se stalo počátkem jejího hluboce křesťanského života. Ježíš skutečně vstoupil do jejího života a ona začala zaznamenávat své denní rozmluvy s ním. Vassula slyší Ježíšův hlas, ale zvláštní věc na této komunikaci, která pokračuje až do dnešního dne, je to, že Ježíš současně vede její ruku, tj. že píše svá poselství používaje její ruku. Je to velmi jasně patrné v rukopise, který byl publikován. Několik uznávaných teologů o tomto jevu napsalo, že se tento fenomén v mnoha ohledech liší od tzv. „automatického psaní“. Od té doby Vassulo cestuje po celém světě a evangelizuje na základě svých zápisů, které nesou název Opravdový život v Bohu.

Dne 6. října 1995 vydala Kongregace pro nauku víry Notifikaci jako odpověď mnoha katolickým biskupům a věřícím, kteří v této věci žádali o radu. Kongregace se tehdy rozhodla varovat věřící, aby nepovažovali Vassuliny spisy za nadpřirozené, a dotázala se na určitá dogmatická vyjádření v textu. Tato Notifikace vyvolala bouři protestů od renomovaných teologů, kteří byli přesvědčeni o pravosti spisů.

V posledních několika letech probíhá mezi Kongregací a Vassulou komunikace, jež vyústila v dokument řadě biskupských konferencí, které vyjádřily konkrétní zájem o vyjasnění postoje Kongregace k Vassule. Tento dokument podepsal sám kardinál Ratzinger. Zmiňuje se, že dopis, který Vassula otiskla v posledním díle „Opravdový život v Bohu“ jako své odpovědi Kongregaci, poskytuje „potřebné vyjasnění ohledně její manželské situace, stejně jako těžkosti, které jsou zmíněny ve výše uvedené Notifikaci, týkající se jejich spisů a účasti na svátostech“.

Toto vyjádření zní poněkud lakonicky, ale na základě Notifikace z r. 1995 to znamená, že Kongregace je spokojena s jejími odpověďmi a nadále netrvá na dogmatických výhradách vůči ní. Pochopitelně se Kongregace zdržuje vyjádření, zda je skutečně Božím nástrojem, ale raději ponechává na jednotlivých biskupech, kněžích a věřících, aby si udělali vlastní úsudek. Dokument pouze říká, že pokud je to nutné, biskupové by měli dát signály ekumenickým modlitebním skupinám, které Vassula organizuje.

Existuje velké množství svědectví z různých, dokonce i nekřesťanských denominací, že lidé získali opravdovou a hlubokou víru v Krista čtením a posloucháním Vassuly. Ježíš říká, že duchovní skutečnosti mají být posuzovány podle svého ovoce. Nemůže být pochyb, že ovoce Vassuliných aktivit je dobré, avšak každý musí rozeznat, zda je jedním z Ježíšových nástrojů dneška. Na základě krátkého dopisu kardinála Ratzingera je nyní mimo každou pochybnost, že katolík může s klidným svědomím považovat Vassulu za poslanou od Boha. Samozřejmě, každý má svobodu tak neučinit, ale není nadále možné dogmatické důvody považovat za důvody pro její odmítnutí. K tomu, aby člověk posoudil duchovní jevy, potřebuje naslouchat svému srdci. Svoboda a úcta k názorům jiných jsou však nutností v oblasti zjevení a proroctví.

20. 10. 2004

P. Lars Messerschmidt
Katolická církev v Dánsku

